

Věrná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník III - Číslo 13-14

V Žatci 9. dubna 1948

Cena 4 Kčs

O praktické slovanství

V důsledku dávného snažení pokrokových složek našeho národa a vynikajících mužů našich dějin zařadili jsme se v historických útorových dnech definitivně, cele a bez výhrad do veliké, socialistické rodiny bratrských slovanských národů, které jsou nositeli nových myšlenek a zásad, pevnou zárukou míru a šťastnější budoucnosti všeho lidstva. Zařadili jsme se do jednotné fronty pracujících a usilujících o spravedlivé uspořádání věcí v celém světě.

Z této skutečnosti vyplývají však pro nás i určité závazky. Chceme-li tyto závazky čestně splnit, chceme-li jít v předních řadách bojovníků za pokrok a socialismus, musíme si k tomu vytvořit některé předpoklady. Jedním z nich, bezesporu velmi důležitým, je vytvoření takových podmínek pro spolupráci všech slovanských národů, které by zaručovaly úspěch. Vytvoření těchto podmínek je úkolem, jehož význam nemůžeme dosti zdůvodnit. Oč jde konkrétně? Chceme-li úspěšně spolupracovat s ostatními slovanskými národy, musíme je především dobře poznat a pochopit. Musíme znát nejen jejich podmínky politické, sociální a hospodářské — ale i kulturní a národní. A to je právě úkol, který stojí před námi.

Pro nás, volyňské Čechy, má tato otázka své zvláštní kouzlo a přitažlivost. My jsme měli to štěstí vyrůst a žít v prostředí, kde se stýkaly zájmy a kultury tří slovanských národů: ruského, polského a ukrajinského. Tato otázka je nám proto velmi blízká, a jistě pro poznání a sblížení se slovanskými národy všeho československého lidu můžeme vykonat velmi mnoho.

První pokus v tomto směru byl již učiněn a přinesl pronikavý úspěch. Soubor vol. mládeže vedený mistrem Vladimírem Libovickým, nadšeným slovanofilem a velkým umělcem, má za sebou kus propagační práce a před sebou — veliké a vděčné pole působnosti. Není to náhoda, že se tohoto krásného a užitečného úkolu ujal mládež. Vždyť je to právě naše mládež volyňská, národně uvědomělá, vlastenecky citící, vyrostlá v prostředí tří slovanských národů, vychovávaná v duchu Puškina, Mickiewicze a Ševčenky — která má ty nejlepší předpoklady stát se propagátorkou a

Mladí míru - mír mladým

Na Bílou sobotu dne 27. března t. r. byl vyhlášen tradiční Mír Cs. Cerveného kříže pod heslem „Mladí míru — mír mladým“. Dvěma minutami všeobecného ticha bylo vzpomenuito obětí a padlých za mír a manifestačně prohlášeno, že tento mír si chceme udržet. V tu dobu zůstal stát oráč nakročen nad pluhem, jímž připravoval zemi k jarnímu osevu, mozolnaté ruce továrenských dělníků, které nám připravují lepší budoucnost, zůstaly na chvíli nehybnými, chodci na ulicích se zastavili, kola továren se přestala točit, jen pronikavé zvuky sirén a hlasy zvonů oznamovaly, že svět žije, že svět chce žít, a to v míru a klidu. — Svět chce zachovat mír mladým a mladí musí zachovat mír světu. — To je odkaz padlých a umučených za poslední války a je to jedinou touhou našich sirotků z Domova školní mládeže v Žatci, které vidíte na obrázku, a je to touhou nás všech. Jak smutně hledí ta malá očka pozůstalých po obětech války. Což nevidíte v nich ten mír, tu touhu po něm? Což nešli jejich otcové a matky do boje s odhodláním třeba padnout, jen aby děti měly klid a mír? Nezaslouží si tyto oběti, obyčejně dostali jejich přání? Což nezaslouží si tyto nevinné dětské oči, které na vás hledí, vidět neustále světlo míru? Což nezaslouží si tato něžná dětská duše, která je bez matky, bez otce, klidu? Ten si zaslouží a toho jí musíme dopřát. Dopřát míru a svobody malým dětem, naší mládeži a všem dobrým lidem na světě. Dát jim hojnost svobody, zaručit jim ji, — poněvadž bez svobody není míru. Proto abychom mohli dostat dnešnímu heslu, musíme nejdříve zabezpečit lidem, kteří ještě dnes jsou tísnění, hnáni násilím, svobodu a volnost. To je naším úkolem v dnešní době a do této práce s heslem: „Mladí míru — mír mladým“.

Václav Židlický.

hlasatelkou myšlenky slovanské vzájemnosti a spolupráce a prakticky tuto myšlenku a všechny zásady slovanství uplatňovat.

Volyňská mládež není přívržencem theoretického slovanství, nechce a neumí hlásat vzdušná hesla a prázdné fráze, je ale plně pro bratrství všech slovanských národů, pro slovanskou spolupráci, pro slovanství praktické. A praktické slovanství znamená pro nás: znát řeč, národní bohatství, literaturu, historii — prostě kulturu a duši — především duši toho lidu — a rozumět jí!

Soubor vol. mládeže svým vystoupením chce nám přiblížit slovanský svět, chce propagovat jeho ideály sociální, národní a vlastenecké, chce vyzvednout myšlenku slovanské vzájemnosti a ukázat, jak chápe praktické slovanství. Soubor zápasí však se značnými potížemi, poněvadž jeho členy byla dosud většinou pouze studující mládež, přetříděná učením a existenčními starostmi. Volá proto ke spolupráci všechny mladé i starší vol. Čechy, kteří o tuto práci mají zájem.

Však ani naše Věrná stráž nechce zůstat pozadu za Souborem vol. mládeže. Redakce si postavila za úkol, že nejspíše se k druhému výročí svého zrodu začne Věrná stráž přinášet zprávy ze slovanského světa — v originále! Bude to nejdříve jedna „slovanská“ stránka a v příznivém případě by později každému slovanskému národu byla vyhrazena celá strana. Jsme pevně přesvědčeni, že všichni vol. Češi uvítají s radostí tento návrh a že svými bohatými zkušenostmi a znalostmi slovanských řečí a národů přispějí k jeho uskutečnění. Věříme také, že tímto dosáhneme účelu, který sledujeme a který společně s námi bude jistě sledovat celá naše veliká volyňská rodina; praktického uplatnění zásad družby a spolupráce všech slovanských národů.

Jaroslav Chudoba.

Rudé právo 25. III. 1948:

Volyňská mládež nositelem slovanské kultury

Pod vedením volyňského krajanu světového jména Vladimíra Libovického působí v Žatci již delší dobu soubor volyňské mládeže, který svými představeními propaguje družbu slovanských národů.

Již o vánocích uspořádal soubor zdařilý zájezd do 6 okresních moravských měst. Ve středu 24. března uspořádal zvláštní představení pro armádu.

Soubor volyňské mládeže na přání předsedy okresního akčního výboru soudr. škpt. Zichy uspořádá zájezdy do všech měst kladenského kraje. Bude tak propagovat nejen slovanskou družbu, ale i dobré jméno Žatce.

O poslání souboru se mluví jen to nejlepší. Plk. Brixl napsal souboru, že byl velmi potěšen jeho vystoupením a překvapen vysokou uměleckou úrovní. Okresní sekretariát KSČ v Podbo-

Svobodné noviny 6. III. 1948:

Naučte děti dějinám!

Jan Kopecký

Vy všichni, kdož milujete tuto zemi, bděte nad svými dětmi! Šest roků okupace a její následky vykonaly své dílo: naše děti neznají naše dějiny. Rostou nám nové generace. Budoucnost národa, budoucnost socialismu na nich stojí. Musí být lepší než my, ještě pevnější, ještě uvědomlejší, ještě ryzejší a odhodlanější. Na každém kroku mezi dětmi, mezi učiteli, do rodin, všude se však potkává s tím, jak povážlivě u mladé a nejmladší generace poklesla znalost kořenů, z nichž rosteme, jak poklesl zájem o to, co je to vlastně Čech, jaký je úkol češství a jaká je souvislost mezi tím, co jsme byli, a tím, co být chceme. Generace, která nám dnes vyrůstá na národních a středních školách, nese v sobě zatím stopy umělých zamřovacíh operací, jež se na nich prováděly z nátlaku Němců. Jsou známky, že se mnohde mladé duše podařilo poznamenat trvaleji než jen dočasnou stopou. A jsou známky, že se prozatím našim školám a našim rodinám vždycky nepodařilo mezery vyplnit a zájem probudit. Jděte a přesvědčujte se...

A přece: není nic v našem dnešním životě, co bychom právě ze své vlastní národní minulosti nemohli vyložit a pochopit. Náš socialismus, naše lidovláda, náš převrat květnový i náš velký rázný obrat k socialismu, který bude do příštích dnů poznamenán datem letošního 26. února, vše, co dnes žijeme a co jsme včera žili, to vše ve svých dějinách najdeme a ze svých dějin pochopíme. Zdá se nám vhodné připomenout, jak právě Tomáš Masaryk, docent filosofie university pražské, později politik a poslanec český dal příklad cesty i metody. Článeček nestačí ani připomenout horoucnost Ma-

sarykova vztahu k české minulosti, jeho úporný zápas o výklad smyslu českých dějin a jeho houževnatou obhajobu pojetí Palackého, na jehož základě vybudoval Masaryk pojetí své, vlastním životem a činy obhajované a potvrzované. Jeho život, jeho praktická politika od založení hnutí realistického až po vybojování samostatného státu československého, všechny jeho činy a akce navazovaly na linii, kterou si po Palackém dovedl v české minulosti vyhledat a učinit určující osou. A také v boji obhájil. Husitství s bratrstvím jsou v ní vrcholem českého vývoje, nejmohutnějším projevem národního ducha humanitního a demokratického — a na ně navazuje hnutí obrozenské, rostouc z jeho myšlenkového odkazu, neseno jejich dědici: drobným lidem, nezámožnými vrstvami lidovými. Jak je nám blízký Tomáš Masaryk těchto prvních zápasů! President Osvooboditel, velká oficiální postava pozdějších let, zastihuje v naší paměti výhled na mladé zápasy Masarykovy. Ponoříme-li se právě dnes do letopisů dvou posledních desetiletí minulého věku, potkáme se s Masarykem až neuvěřitelně dnešním, až neuvěřitelně příkladným. Byla to právě znalost českého dějinného vývoje, co postavilo mladého Masaryka do ostře kritického stanoviska v onomu liberalismu, v jehož znamení vedla mladá česká buržoazie své tehdejší politické zápasy. „Národ,“ praví v České otázce, „je našim liberálům privilegovaná třída buržoasní. Ze národ je také ten lid, ten dělník, ten „proletář“, toho naše liberalistická nehumanita nechápe. Nechápe, že proces obrodný na našem národním základě humanitním znamená mravní, kulturní a politické osvobození té části národa, která posud od národní a kulturní práce duchovní byla vyloučena. Nám i vyloučena! Jak se na počátku našeho obrození naše šlechta dívala na sedláka a měšťáka, tak tento nedorozený sedlák a měšťák se svým šlechtickým pánem dosud se dívá na dělníka a čeledína!“ Hodili po nás v květnu 1945 otázkou nikoli řečnickou, zda prý jsme ještě národem Masarykovým. A opakují tuto otázku ještě hlasitěji po únoru 1948. Jakou pádnou odpověď nabízí Masaryk bojující! Poslyšte jen: „Ukázal jsem, jak v národě českém se idea národnosti postupem vývoje obrodného pozměňovala, a sice tak, že se národ pořád více a více pojímal demokraticky a určitěji jako lid, že se pojímal lidově; vyložil jsem, že to není pouze změna terminologie. Z týchž důvodů a příčin i pojem státu obdobně se pozměňoval, takže dnes u nás pojímáme i stát nejen demokraticky, ale lidově. Naproti staršímu liberalismu státovědeckému formulujeme dnes své správnější pojetí ve výrok: že musíme politiku a stát socialisovat.“ (Česká otázka.)

Nikdy později snad Masaryk nenazíral na otázky současné tak důsledně hledisky celkového dějinného vývoje národního jako v letech, kdy vzniká „Jan Hus“, „Karel Havlíček“ a „Česká otázka“. Studium vývoje národního dovedlo ho k citovaným formulacím, k nimž se dnes hlásíme jako k závěrům platným, jež i my sami si ze své minulosti činíme. Příklad Masarykův ukazuje, jak nemůže zabloudit ten, kdo se na události denní politiky ne dívá jako na oddělené a náhodné jevy, nýbrž vidí je v souvislosti s celým dějinným vývojem národa svého a v souvislosti tohoto vývoje s osudy národů druhých. Bděme, aby příští generace neztratily toto vědomí. Učme své děti českým dějinám. Vše, co dnes žijeme, v nich je. I to, co v nich vyčetl Masaryk: „Náš veliký úkol národní,“ praví v Husovi, „náš veliký úkol národní leží před námi; naše minulost slavná, naše minulost veliká je malá v poměru k tomu, kam nám budoucnost ukazuje.“

Právo konečně zvítězilo!

Z Blahutovic se nám podává zpráva: Po boji trvajícím celý rok zvítězilo konečně právo a spravedlnost. Rozhodnutím ministerstva zemědělství ze 6. února 1948 přiznáno bylo právo na statek čp. 1 v Blahutovicích volyňskému Čechu Vladimíru Čimbalovi z Nivy Hubinské. Místní rolnická komise postavila se pevně a jednomyslně za něho a zvítězilo právo proti všem záudnostem protekce. Právo volyňského Čecha hájili ostře zástupci strany komunistické a s nimi svorně spolupracovali oba zástupci soc. dem. Ale kolik jest takových obcí, aby byli tak pevní zástupci lidu a tak neochvějně hájili práva volyňských bratří!

A tak konečně na Bílou sobotu, svátek míru, usadili jsme trvale našeho nového občana na nejlepší statek v obci. Děkujeme ministerstvu zemědělství za spravedlivé rozhodnutí! Vítáme milého spoluobčana ke spolupráci a přejeme mu, aby jeho rodina našla u nás šťastný domov!

Josef Jakeš,
jednatel míst. akc. výb. NF.

Rudé právo, 4. IV. 1948:

V každé komisi ONV je volyňský Čech

(hf) Volyňští Češi, kteří tvoří značné procento obyvatelstva žateckého okresu, si dávno již zasloužili, aby nesli také poměrnou odpovědnost za správu okresu. Teprve po obrození národních výborů se jim jí dostalo. Dnes v každé komisi ONV zasedá volyňský krajan. Také nastoupili na odpovědná místa v místních národních výborech.

Váciav Židlický:

MY A DOBA

Bylo to v osmdesátých letech minulého století. Hrubá rozpínavost Habsburků dostoupila vrcholu. Tu se mnoho lidí rozhodlo opustit své domovy, svou vlast a jít hledat štěstí do ciziny. Nastalo těžké loučení. V srdcích, opouštějících domov, plála hluboká láska k rodné zemi, láska k vlasti, ale také nenávist k utlačovateli, kteří bezohledně utiskovali lidi, jimž patřila tato země. Takoví jsme byli tenkrát, v době emigrace.

Pak přišla nová etapa. Těžký boj o chléb, a jak se o tom s oblibou píše, tvrdá práce v pralesě volyňské gubernie. Carské Rusko se nikterak nesnažilo našim emigrantům vycházeti vstříc. Konservativní a zaostalí Ukrajinci pohlíželi na ně, jako na lidi, kteří nic dobrého do kraje nepřinesli. Těžké poměry, které se emigrantům vyskytly, naučily je znáti cizinu. Stará láska k vlasti však neuhaslala, naopak s poznáním života v cizině ještě sílila. Tenkrát však nebyl čas toto vše promýšlet, a tak se žilo ve stálé práci, v nadějích a v očekávání lepší budoucnosti. Tak se dá charakterisovat život v tehdejší době.

Brzy na to se objevil výsledek tvrdé práce volyňských Čechů. Nastala slavná doba rozkvětu České Volyně. Hustý prales se proměnil v krásnou zahrádku, oplývající vším, co člověk potřebuje ke svému životu. Na úrodných nivách vinily se zlaté klasy a v hájích prozpěvoval výkvet náš menšiny — naše mládež.

V tu dobu přešla již tesknost po starých domovech ve vlasti a nastoupila radost z vykonané práce. Celá naše menšina v Rusku oddala se v té době hmotným starostem a pozapomněla na to, že je v cizině.

Brzy však to cizina připomněla sama. Volyňští Češi si začali uvědomovat nutnost a potřebu českých škol. Nastaly první potíže s udržením své mateřštiny. Carské Rusko a později Beckovo Polsko nepochopilo tuto nutnost naší menšiny a nevykonalo mnoho k prosazení tohoto problému. Tenkrát teprve naši předkové pochopili, jak je cizina studená a necítí s nimi.

Neustálé ježdění a vyjednávání mělo konečně úspěch a některé české školy na Volyni byly povoleny. To bylo již po 1. světové válce. Celý svět se probouzel k novému životu a ten proud strhl také naše emigranty. Touha po návratu do vlasti sílila, láska k vlasti byla stále mohutnější, poněvadž cizina nedávala velké kouzlo domova, a tak naši předkové pomýšleli na návrat domů, kde se osvoboděná vlast od rakousko-uherského útlaku probouzela ze mdlob a rozkvétala v mohutnou ratolest, jejíž velký keř byl zasazen na daleké Rusi. Mnohá zařízení hospodářská a jiná byla smetena metlou poslední války. Volyňští Češi musili začít zase znova a proto by raději začali doma, na

svém. Veškerá vyjednávání však byla bezcenná. Volyňští Češi začali znovu budovat v daleké cizině.

Zase nová práce a nové úkoly. Tenkrát však pamatovalo se již více na vlast, žilo se již více duchem národním, nedbalo se tak příliš hmotných hodnot. Takoví jsme byli kolem roku 1920.

Koncem první světové války volyňští Češi zahájili novou éru svého života. Kořeny, které zůstaly ve staré vlasti, se rozrostly a mohutná koruna zahrnuje pod sebe i malé keřky, roztroušené po světě. České Volyni se dostává spojení s vlastí. Na Volyni začínají přicházeti české časopisy, přijíždějí misionáři a zahraniční pracovníci. Volyň se tak dostává do lepšího postavení. Začínají vycházet české časopisy, které hájí zájmy Volyně. Byla to doba obrození. Znovu zavláhl prapor národního vědomí, znovu se pracovalo, ale již s vědomím, že doba návratu je blížká. Milovali jsme a toužili.

*Druhá světová válka. Teprve ta nám přinesla očekávaný návrat domů. Teprve tehdy se splnily naše touhy. Hromadný vstup do armády byl puzen také nenávistí a touhou po odplatě a dobytí svobody milované vlasti.

Pak přišla reemigrace. Dny radosti a díkuvzdání. Každý se již těšil na nový domov a starou vlast, která přinášela tolik kouzla do našich duší.

Nyní žijeme již takřka dva roky ve vlasti a jaké to změny se udály! Kolik zbytečného reptání, zbytečných stesků a nářků! A k čemu to vše? Měli bychom zapomenout, co oběti stála naše svoboda a tím náš návrat? Měli bychom pošpinit onen odkaz našich hrdinů, kteří šli do boje s odhodláním: ať padnu, ale druzí budou žít volně a šťastně? — NE! — Pak by musely žalovat ty hroby roztroušené po celé cestě až ku Praze. Pak bychom se stali nehodnými nosit jméno volyňského Čecha. A takoví teď jsme. Neřkám to o celku, o všech, ale znám mnoho jedinců, kteří hořeli láskou k vlasti, a dnes, kdy jsou v její náručí, reptají a říkají, že by bylo snad lepší, zůstat tam, na Volyni, nebo snad odejet do ciziny a pod. Mají k tomu důvody? Naprosto ne! Mají-li, pak si je dělají mnohdy sami. Myslím, že by bylo lepší, nechat těch různých úmyslů a věnovat se podrobněji dnešku, studovat příčiny toho neuspokojení a pak je napravit. A je na nás, krajané z Volyně, abychom si toto uvědomili. Nebýt zaujatými, ale posuzovat vše tak, jak se to skutečně jeví. Musíme si jednou pro vždy uvědomit, že my a každý patří tam, kde je jeho místo. A naše místo je doma, v Československu! To si uvědomme a s tím se pustme do práce a uvidíme, že bude méně těch stesků a více pozitivních výsledků a radosti ze života.

Právo lidu 28. 3. 48.

Jiří Voldán

Přes Tatry do osvobozené Prahy

Jsou tomu tři roky. Koncem února 1945 se dostali českoslovenští vojáci, táhnoucí od Buzuluku a prodávající řadu těžkých a slavných bojů na Ukrajině a u Dukly, na Slovensko, aby s puškou v ruce a s nezměrným nadšením v srdci osvobozovali jedno slovenské město za druhým. A aby nezdořovali jen Němce, ale i — tvrdou, neúprosnou přírodu. Horské zasněžené masivy Tater.

Dnes už ti, kdož tu prodělali, o tom jen vyprávějí. Klidně a poutavě. Vzpomínají na průlom do německé fronty na linii Žiar — Smrečany — Okoličné — Liptavský Sv. Mikuláš. Vzpomínají, jak v polovině března si pozval tehdy gen. Svoboda všechny velitele až do velitelů rot. Byla porada. Byl zde určen plán útoku, jímž musla být prolomena fronta nacistů. Byl to odvážný plán.

„Útok bude proveden v noci, bez dělostřelecké přípravy, aby Němci byli naprosto překvapeni,“ — tak zněl rozkaz. A v týlu fronty se vojáci k tomuto útoku cvičili. Velení I. čs. brigády vědělo, jaké síly má před sebou. Vše bylo spočítáno. V počtu pušek byl poměr jedna ku jedné, v kulometech také jedna ku jedné a v dělostřelctvu byl poměr jedna ku třem v náš prospěch. Cvičení k útoku bylo namáhavé, ale muselo být provedeno. V řadách našich vojáků byly už také nováčci, přihlásivší se do armády na Slovensku v osvobozených krajích. Bylo třeba, aby vojáci při zteči střídali, aby si zvykli na palbu. Mnoho vykonali při tomto cvičení i osvětloví pracovníci, kteří všechny vojáky poučili, oč v tomto útoku jde a proč se musí zdařit.

Po všech přípravách v noci 20. března byl útok zahájen. Ve dvě hodiny v noci. Němci nečekali útok. Třebaže zjistili, že na naší straně jsou kopány zákopy, soudili, že se zakopáváme k obraně. Českoslovenští vojáci, dychtiví boje, vyrazili ke zteči. Nocí zahrmělo do slovenských hor mocné „Urá!“ Jako víchř přehnal se českoslovenští vojáci německými obrannými pásy. Přesně podle plánu dobyli určených posic.

Hned za pěchotou postoupilo do dobytých míst naše dělostřelctvo. Vedl je major Sachr. Byl problém, jak dostat neschůdným terénem do zalesněných vrchů děla. Ale šlo to ráz na ráz. Byli do nich zapraženi vol. Vždycky tři páry do jednoho kanonu a tato volská spřežení vytáhla děla do hor a na určené kóty. Tady se děla zakopala a připravila k palbě.

Naše vedení očekávalo německý protiútok. Začal už dopoledne a trval do večera. Ale neměl úspěch. Večer došlo k novému velkému německému protiútku. Němci chtěli získat zpět ztracené posice. Měli i podporu tanků. A tu se projevila velká statečnost a odvážný duch našich vojsk. Major Sachr, jenž velel dělostřelctvu, ne-

chal Němce přiblížit až na 200 kroků, načež děla začala pálit. Německé tanky hořely. Německá pěchota prchala ve zmatku.

Ještě po setmění se pokusili Němci znovu o protiútok. Naši pozorovatelé však zjistili pohyb německých vojsk a naše děla znovu zaduněla. A německý útok byl zmařen v zárodku.

Nepřítel měl velké ztráty na mužích i materiálu. Na 700 Němců padlo, mnoho jich padlo do zajetí. Naše ztráty nebyly tak velké, měli jsme 71 padlých a 282 raněných. Z našich si zvláště statečně vedl pátý prapor, který byl na dobyté posici ohrožen ze severu, západu i jihu, ale vytrval na místě. Bojoval celý den a neustoupil z dobytého postavení.

K urputným bojům docházelo až do 2. dubna. Bojovalo se o každý metr půdy. Ale náš plán se zdařil. Fronta byla prolomena. Naši pozorovatelé zjistili, že Němci vyhazují do povětří most. To už byla známka, že se chystají k ústupu. Průlom německé fronty v tomto úseku posílil i postup sovětského gardového sboru v údolí Oravy.

Němci zbrazňovali čs. vojákům v postupu, ale věděli, že frontu neudrží. Rozhodli se ustoupit. Pak už nastal boj jen o čas. Němci čekali na noc. Během ústupu ztratili další síly a cenný materiál.

Zhodnocuje-li dnes plukovník gen. štábu Sellner výsledek této operace I. čs. brigády, tedy musí říci, že Němci se tu dostali do vratkého postavení a ztratili iniciativu. Ta byla na naší straně. Během německého ústupu přibývali další němečtí zajatci.

V cestě do Prahy, po níž naši vo-

jáci tolik toužili, stála ještě Velká Fatra. Ale i tuto překážku zdolali. Tady bojovali nejen s nepřitelem, ale rvali se s nepřístupným a těžko schůdným terénem. Zmáhali drátěné překážky, kterých tu nepřítel nakupil, zmáhali minová pole a zákopy.

Když bylo dne 4. května dobyto Vsetín, byl připraven nový operační plán. Šlo o to, odříznout Němcům ve velkém okruhu Přerov. Ale to už nastal rozklad německé armády, jež měla jedno heslo: Zachraň se, kdo můžeš, utec k Američanům. Silnice byly zatlučeny prachající německou armádou. Ustupovali ve třech kolumnách a tu zas pomohli naši i sovětské letci, kteří shazovali na ustupující Schörnerovu armádu pumy.

Konec války dne 9. května zastihl naši brigádu jižně od Prostějova, odkud naši vojáci Němce pronásledovali v jejich zděšeném úprku. U Boskovic pak dostali rozkaz, že musí být celá naše brigáda 16. května v Praze. To se stalo. Nasedla na auta, na povozy a jela. Radostně a se zpěvem. Konečně budou v matičce Praze. Usídlila se v Dolních a Horních Počernicích, odkud ráno 17. května nastoupila k slavnému pochodu Prahou, kde byla nadšenými davy a lásotem uvítána a kde provedla defilé před panem prezidentem. V osvobozené a rozjásané zemi, zbavené hanebné okupace.

Hudba hřměla. Dlažba se chvěla pod tvrdými kročejmi československých vojáků. Praha jásala. Lidé, muži i děti, usmívající se a slzící, mávajících a volajících nadšeně „Nazdar“, div že nevybíhali z řad a neobjímali tyto slavně pochodující statečné naše vojáky...

Státní podpora novomanželům

Ústavodárné Národní shromáždění schválilo ve své schůzi dne 25. března 1948 osnovu zákona o státní podpoře novomanželům. Podle tohoto zákona může být poskytnuta podpora čs. státním občanům, kteří uzavřou sňatek po dni, kdy zákon bude vyhlášen ve Sbírce zákonů a nařízení. Žádosti o podporu budou se podávat u okresního národního výboru příslušného podle bydliště jednoho z manželů. Pro žádosti budou zhotoveny zvláštní úřední formuláře, jejichž vzor bude vyhlášen v Úř. listě. Žádost o podporu mohou podat snoubenci ještě před uzavřením sňatku. Podmínkou povolení podpory jest, že žádný ze žadatelů nesmí být v době podání žádosti starší 35 let a že žádný z nich nemá potřebné zařízení domácnosti nebo peníze, za něž by si je mohl koupiti. Podpora bude odepřena osobám vyhýbajícím se práci, notorickým alkoholikům, osobám marnotratným a osobám s takovou nemocí, která ohrožuje zdraví potomstva.

Státní podpora bude poskytnuta v

té formě, že se stát zaručí za zápůjčku, kterou manželé uzavřou u některého peněžního ústavu. Výše zápůjčky může činit nejvýše 36.000 Kčs, avšak v rámci této nejvyšší možnosti musí být zvolena tak, aby její splácení nečinilo manželům potíže vzhledem k jejich majetkovým nebo výdělkovým poměrům. Zápůjčku budou umořovati, t. j. platiti úmor i úrok, oba manželé v pravidelných čtvrtletních splátkách. Doba splácení bude rozvržena tak, aby zápůjčka byla splacena nejpozději v 10 letech.

Narodili-li se manželům dítě, převezme stát od tohoto dne úrokování zápůjčky, a to až do jejího plného zaplacení. Kromě toho zaplatí stát za manžele jednu šestinu z původní výše zápůjčky, avšak pouze v tom případě, že narozené dítě se dožije věku jednoho roku. Při narození dítěte mohou žádati manželé, aby jim peněžní ústav poskytl odklad splácení zápůjčky na dobu jednoho roku. Za určitých předpokladů bude poskytnut státní příspěvek i na děti, které se narodily v době jednoho roku před

uzavřením manželství. Narodí-li se manželům po sňatku další dítě, poskytně stát příspěvek ve výši jedné šestiny zápujčky nejen na toto dítě, ale i na nemanželské dítě narozené v době jednoho roku před sňatkem.

Manželé budou povinni použít zápujčky pouze k nákupu předmětů potřebných k založení domácnosti a budou povinni okresnímu národnímu výboru prokázat, že skutečně peněz použili pouze k tomuto účelu.

Zákon nabude účinnosti dnem vyhlášení ve Sbírce zákonů a nařízení (lze předpokládat, že se tak stane pravděpodobně v dubnu t. r.). Do té doby není možno na jeho podkladě státní podporu poskytovat. Jest proto zcela zbytečně obracet se před účinností zákona se žádostmi o poskytnutí podpory.

Polský ministr průmyslu a obchodu H. Minc:

Polský Baltik bude Baltik československý

Při závěrečné schůzi Rady polsko-československé hospodářské spolupráce promluvil polský ministr průmyslu a obchodu Hilary Minc, jenž mimo jiné pravil, že budoucí úzká přátelská hospodářská spolupráce musí vycházet ze změných politických poměrů. Polsko předválečně nemělo zájem na hospodářském souručenství s předválečným Československem, protože v čele obou zemí stáli protilidoví politikáři, kteří odmítali slovanskou orientaci obou zemí. Ministr Minc vyzvedl lidové hnutí v našich zemích a

★

Komu bude přidělen rodinný domek

Jednou z nejčastěji opakovaných otázek osídlenců v pohraničí je otázka týkající se přidělu rodinných domků, jejichž přidělování bylo již rámcovými plány v některých okresech zahájeno. Zásadně je možno říci, že domky budou přiděleny v prvé řadě jejich uživatelům, kteří v nich bydlí nejpozději od 1. dubna 1947. Žadatel ovšem musí samozřejmě splnit určité podmínky, které jsou zákonem předepsány, zvláště pak ty, které umožňují, aby se rodinný domek vůbec do rámcového plánu dostal. A právě k této důležité okolnosti nejsou předpoklady v mnohých případech splněny. Tato záada ovšem musí být odstraněna národními výbory nebo i žadateli samotnými, neboť bez jejich splnění nelze k přidělu přistoupiti.

V prvé řadě je to nutnost řádného provedení konfiskace, dále je třeba, aby nájemné bylo vyměřeno podle tabulek, vyhlášených osidlovacím úřadem, a konečně i důkaz, že toto nájemné bylo uživatelem řádně zapláceno a také skutečně vyúčtováno za celou dobu užívání. Protože právě v těchto bodech je zjišťováno mnoho závad, je třeba, aby místní národní výbory rychlým splněním podmínek zajistily zařazení své obce do rámcového plánu a umožnily tak uchazečům z řad svých spoluobčanů rychlý a včasný přidělu rodinného domku.

Úřední tiskopisy bude možno obdržeti u okresních národních výborů, které také až po vyhlášení zákona budou moci poskytnouti bližší informace.

Poválečná doba přinesla značné hospodářské potíže, jimiž by byli postiženi mladí lidé při vstupu do manželství. Aby tíha poměrů byla zmírněna, zasahuje stát svou zárukou za zápujčky na nutné zařizovací výdaje. Poněvadž k základním rysům naší sociální politiky patří hodnocení významu rodiny pro národní celek, přejímá stát při narození každého dítěte část dluhového břemene, které by jinak nesli manželé sami. Znamená proto zákon o státní podpoře novomanželům další pozitivní přínos k usnadnění populačního rozvoje našeho národa.

Svobodné slovo, 26. III. 1948:

Vrcholné sociální dílo

Vláda republiky schválila osnovu zákona o národním pojištění, kterou předtím připravila komise odborníků Národní fronty a ÚRO. Na osnově pracovala také komise odborníků ministerstva sociální péče, která sjednotila celý soubor pojišťovacích zákonů do jednotné osnovy. Nejde tudíž již o osnovu dílčí, neboť jak část o organizaci a vybudování Ústřední národní pojišťovny, která bude vrcholným orgánem celého pojištění, tak i část pojištění nemocenského, důchodového a úrazového tvoří zákon úzce na sebe navazující. Jde o nejzávažnější dílo jak pro svůj nesmírný význam sociálně-politický, tak pro dalekosáhlé důsledky národohospodářské, tak i pro obrovské úkoly organizační a administrativní, které ukládá zavedení a provádění tohoto pojištění.

Úkolem národního pojištění je hospodářsky zajistiti každého pracujícího občana naší republiky pro případ trvalého vyřazení z pracovního procesu v důsledku neschopnosti k práci nebo stáří a jeho rodiny v případě úmrtí živitele. Také ovšem péče o zdraví pracujících a jejich hospodářské zajištění po dobu nemoci je dobře vyřešeno. Tím, že zákon o národním pojištění se bude vztahovati nejen na dosud pojištěné dělníky a úředníky a jiné zaměstnance, ale také na osoby samostatně výdělečně činné i jejich spolupracující členy rodiny, jde ve skutečnosti o vyřešení jednoho z nejnáláhavějších světových problémů sociální politiky. Jde vskutku o vrcholné sociální dílo, jednotné, ucelené a moderní soustavy.

Osnova zákona o sociálním pojištění je rozdělena do osmi částí. První část jedná o rozsahu pojištění, druhá o dávkách a o všeobecné péči o pojištěnce, třetí o úhradě nákladů a státním příspěvku, čtvrtá část jedná o zvláštním druhu pojištění, jako důchodovém pojištění horníků, důchodovém pojištění na podkladě dobrovolnosti a zajištění dávek nepojištěným osobám, pátá část o organizaci a hospodaření národního pojištění, jakož i o organizaci zdravotnické služby, šestá část řeší dozor nad prováděním národního pojištění, sedmá část má ustanovení trestní, o řízení u pojišťovny a organizaci pojišťovacích soudů, v osmé části jsou pak ustanovení přechodná a závěrečná.

Doplňujícím zákonem národního pojištění je osnova zákona o soustředění pensijního pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách, který rovněž vláda schválila a který stanoví předpisy o včlenění dosavadních náhradních pensijních ústavů do jednotného pojištění a vytvoření příplatkových ústavů. Tyto ústavy budou prováděti plnění nároků vyplývajících z dosavadních stanov nad zákonem stanovenou výši.

pravil: „Výsledkem obdivuhodného boje československého lidu bylo neodvratné utužení lidové demokracie v Československu. Nežve vůbec pochybovat, že další krok vpřed, který Československo učinilo pokud jde o znárodnění průmyslu, velkoobchodu, zahraničního obchodu, spolu se současným vypuzením sabotérů z národního hospodářství, nejen umožňuje zrychlení hospodářský vývoj Československa, ale také zrychluje rozvoj jeho styků se všemi lidově demokratickými zeměmi. V této nové situaci, pravil ministr H. Minc, máme před sebou následující změny působnosti: polský Baltik, polské baltické pobřeží se v nejbližší době musí stát rovněž Baltikem československým, československým pobřežím, československým mořem.

Po ministru Mincovi promluvil náměstek předsedy vlády Ant. Zápotocký, který vyzvedl lidově demokratickou základnu jednání. „U nás i v Polsku nastaly historické změny a je třeba si uvědomit, že dnešní Polsko není Polskem předválečným. Nyní jsou odstraněny rozpory, které dříve bránily přátelské spolupráci. Stali jsme se spojenci. Náš nepřítel je nepřitelem společným, naše zájmy jsou zájmy společnými.“

Projevy zakončil předseda Rady, ministr zahraničního obchodu dr. A. Gregor. Zdůraznil důležitost jednání, které má význam pro naše národní hospodářství. Jest nyní na všech našich generálních i podnikových ředitelích, úřednících, mistrech a dělnících, aby uvědoměle, zodpovědně a přičinlivě uskutečňovali, co bylo dojednáno, a nejen to: je třeba, aby z hospodárnili a rozšířili výrobu tak, aby mohly býti podstatně zkráceny dodací lhůty.

Polská delegace se potom s československými zástupci odebrala na polské velvyslanectví, kde ve vyslanec Josef Olszewský uspořádal přátelskou recepci. IS.

J. V. Č.

Jaké chceme mít naše lesy

Kdybychom viděli původní lesy, které před dávnými časy zdobily naši krásnou domovinu, sotva bychom uvěřili, že se mohly natolik změnit. Lesy, jak si je velká a neskonale moudrá „Příroda“ vytvořila, vypadaly zcela jinak, než velká část našich dnešních vyumělkovaných lesních porostů. Byly to lesy přirozené, směs různého stromoví a keřů, kde převládaly hlavně v našich nižších polohách stromy listnaté, jako duby, javory, habry a jiné. Různorodé skupiny i jedinci stáli na místech, která odpovídala jejich životním potřebám, a vespolek tvořili hvozdy, ve svém jádru zdravé, přirozené a odolné proti všem nepříznivým přírodním živlům. A musely takovými být, když jim bylo určeno přežít věky.

Postupem lidské civilizace ustupovaly lesy člověku, který hledal v půdě svou obživu až do nedávných dob, kdy bylo další odlesňování půdy třeba zákonitě zastavit pro veliký a dříve nedocenený význam pro lidstvo.

A tu, když dřevo se stalo už vzácnějším darem „Boží dílny“, přemýšlel hloubavý a ziskuchtivý člověk, jak dobytí ze zbytků původních zdravých lesů co nejvíce dřeva — ale co povážlivějšího — jak by toto dříví co nejlépe zpeněžil. A tak tehdejší lesník-počtář ještě v minulém století sice v dobrém úmyslu počítal výnos lesa pro různé dřeviny, až přišel k závěru, že musí stávající les na mnoha místech předělat, přirozené převážně listnaté lesy přetvořit na lesy čistě jehličnaté, smrkové, které přinesou majitel nejvyšší výnos a lidstvu mnoho, všestranně upotřebitelné hmoty. Tím poněkud mizely přirozené, zdravé původní naše hvozdy, po kterých nám zbyly někde jen místní názvy (Bukovina, Klenčí, Dubí, Doubrava, Bučí, Lipá atd.). Na jejich místa nastoupily nové, zdánlivě výnosnější, jednotvárné, ale co nejzávadnějšího čistě porosty jehličnaté.

Jak se zachovala příroda k tomuto násilnému činu člověka, který se opovážil porušit věčné její zákony? Odpověděla tvrdě a počala sama mýtit to, co jí bylo vnuceno a co jí nepatří.

Proto jsme v posledních desetiletích svědky všech těch pohrom, které se na naše monokulturální lesy snesly. Jsou to dnes i nejšířší veřejnosti známé hromadné polomy a vývraty působené větrem, sněhem, jinovatkou a děsivé pohromy hmyzové, jímž padly za obětí jen v posledních letech miliony plnometrů dřeva. Také loňské katastrofální sucho nám ukázalo, co kam patří a způsobilo hlavně na mladých, nevhodně místně volených smrkových kulturách nedozrnlé škody, které bude muset lesník dlouho napravovat.

Nechceme z těchto omylů a škod vinit tehdejší lesníky, vždyť oni to mysleli stejně dobře jako my. Byla to určitá škola, která jako taková vždycky něco stojí a my z ní budeme čerpat poučení. Nechceme ale také nadobro odsoudit naše smrky, jejichž dřevo jest a bude nesporně nejpoužitelnější, počínaje plotovkou a konče vzácnou surovinou ve stavitelství, nábytkářství a průmyslu. Vůbec všechny dřeviny mají v přírodě

své místo a poslání, jinak by tu ani nebyly, je ale třeba jim ho útlí.

Z těchto poznání vyplynuly lesnímu hospodářství zcela nové úkoly, jichž cílem musí být vypěstovat takové lesy, které by dovedly odolávat všem těm zhoubným nástrahám. Povzme si proto stručně, jakými cestami se snaží dnešní lesník dosáhnouti těchto cílů.

V podstatě jest to návrat k přírodě, který se stal vodítkem všech novodobých počínání lesního hospodáře. Poněvadž základním tvůrcem dřevní hmoty jest vedle podnebí páda, věnuje se této nejvyšší péče, aby ve své produktivní síle neochabovala, ale naopak, byla soustavně zlepšována. Lesní páda tvoří se svým krytem — lesním porostem nerozlučný soubor a jest ve svém složení oproti vnějším zásahům mnohem citlivější než páda polní. Nesnáší náhlého odkrytí, které bývalo pravidelně prováděno rozsáhlými holosečemi, neboť náhlé oslunění a vystavení půdy povětrnosti a deštům přivozuje její chudnutí, které se mnohde projevuje až úplnou neplodností. Vyluhované živiny ukládají se totiž v půdě a vytvoří jakoby zkamenělé spodní vrstvy, nepropustné vláze kořenům.

Mimo ještě jiných příčin, hlavně obtížné obnovy lesa bylo proto upuštěno od těžby lesa holosečemi-pasekami a na místo t. zv. holopasečného hospodářství nastupuje směr nový, les výběrný s přirozenou obnovou lesa.

Všimněme si, jakým způsobem se obnovoval a udržoval les v pravěku, kdy nikdo nesázal a přece tu byly hvozdy lepší dnešních. Padl-li v pralese starý mohykán, prorhl zápoj korun stromů a umožnil tím přiliv světla na malou plošku půdy. Sem zapadlo seménko z jiných, anebo z téhož mateřského stromu, vyklíčilo a malá sazenička byla v útlém věku chráněna před nepřízní povětrnosti krytem a polostínem okolního stromoví. Poněvadž po pádu svého předchůdce měla i dostatek nezbytného světla a setléle části stromoví připravily mladému stromečku i hojnou a bohatou živinu, nescházelo mu ničeho k jeho zdárnému růstu a vývoji. Tak se dělo s většími či menšími obměnami po celé lesní oblasti, nebyly tu lány stejnověkých a stejnorodých porostů, les zůstával ve svém jádru zdravý, odolný, přirozený a věčný.

Dnešního lesního hospodáře vede k zúžitkování a obnově lesa podobná cesta, která plně respektuje přírodní zákony, které nelze libovolně měnit, ale které je nutno si osvojit a na nich stavěti své dílo.

Chceme proto naše lesy obnovovat, vychovávat a těžit tak, aby les byl na téměř místě věčný, to znamená, že musí při kácení posledních mateřských stromů tu být už dorost, který převeze plně ochranu své životelky-pády. Proto se provádí to časté probírání i starého lesa mýtně zralého až do úplných ředín, které považovali nezasevěcí i za „ničovní“ lesa, proto ty podsazby ve vysokém lese, přes které se bude ještě káceti a o nichž se zase pochybovali vyjadřují, že jsou zbytečné, že se stejně zmlčí.

Budme bez obav, nic se jim nestane a uvažme, že celou řadu listnatců, které chceme a musíme v budoucím lese mít, nelze ani jinak vypěstovat, než pod ochranou starého lesa.

Velikým a obtížným úkolem lesníka jest vytvořit zase lesy, odpovídající přírodně daným jejich životním podmínkám. V našich krajích s nižší polohou nadmořské výšky byly původně doma hlavně lesy listnaté, které chceme zase ve vhodné směsi s jehličňany obnovit. Jest to úkol nesnadný, neboť se listnáče v čistých jehličňaných porostech vysazene velmi těžko usazují. Musíme je však zvládnouti, neboť jediné smíšené lesy zaručují svou vlastní trvalou existenci. Přimísené dřeviny listnaté činí les odolným proti živelným pohromám a hmyzu, zlepšují odpadem listu chudlé pády a přinesou tak národu vyšší hodnoty ve zvýšené produkci dříví. Smíšený svým tvarem, přirozený les přispěje nemalé k estetickému významu lesa a poskytne zvěři zase přirozené životní podmínky, které budou patrné ve vyšší produkci zvěřiny a ve zmírnění škod, působených dnes zvěří jak na lesních, tak i polních kulturách. Chceme zde také poukázat na t. zv. „popelky“ našich lesů, k nimž patří nejhráznější keře, jivy, osiky, břízy a j. zdánlivě buď málo nebo bezvýznamné dřeviny. I ony mají své velké poslání, třebaže všechny nedají užitkové dřevo, neboť jsou průkopníky dřevinám cennějším, kterým připravují a zlepšují půdu, chrání je v útlém mládí před zlou povětrností a poskytují zvěři dobrou potravu. Budeme je proto všude, kde se vyskytují, v přijatelné míře chránit a nikoliv z lesních kultur nerozumně a šmahem vysekávat. Velká příroda si je sama seje, protože je tu chce mít!

Z uvedeného přehledu novodobých směrů v lesním hospodářství vyplývají jako samozřejmost další povinnosti člověka k lesu, jako zamezení soustavného těžení lesní hrabanky a trávy všude tam, kde z hospodářských ohledů toto není možné. Všimněme si jen mnohých malolesů, v nichž bylo často hrabáno stellovo. Jejich, jako ruka tenké třeba 100leté kmínky na pohled přímo žalují, že byly oloupeny o svou základní výživu a že hrozí jim i budoucím nezadržitelné zkáza. A jak možno srpem žítí beze škody trávu právě v těch lesních porostech, které pracně a s obrovskými finančními náklady přetváříme na lepší budoucí les, když přečasto malíčké sazeničky unikají i zkušenému oku? Těžení hrabanky a trávy v lese znamená vždy jeho poškození a ochuzení a musí zůstat prostředkem jen krajně nouzovým a prováděn se vši obezřetností.

Naše vyspělá veřejnost chápe jistě už všestranný význam lesů, což jako lesníci nejlépe cítíme a s radostí konstatujeme. Jsme přesvědčeni, že láska nejen k lesu samotnému, ale i ke každému keříčku a květině v něm bude ještě stupňována, že les budeme považovati za veliký chrám „Páně“ a že si jej budeme všichni a sami všemožně chránit.

Přispějeme proto všichni všestrannou pomocí a setřením ku zvelebení našich lesů a hájů, aby se naplnila krásná slova naší národní hymny „... a to je ta krásná země — země česká, domov můj.“

To na Volyni nikdy nebylo

Mluvil jsem s jedním žateckým advokátem. Mimo jiné mi sdělil, že jeho kancelář již projednává 60. rozvod volyňského manželství. Zatočila se hlava z této číslice a před očima vyvstaly ony desítky smutných očí žen, o něž se jedná a které tak velmi často ve své zoufalosti a bezbrannosti naplňují naše úřadovny. Uviděl jsem v duchu více jak jedno sto volyňských prostých dětských hlaviček a jejich očí, těch očí, které nic nemluví, jen smutně hledí a nedovedou si vysvětlit, jak je to možné, že v přítomnosti matky nesmí se hlásit k svému tátovi a v přítomnosti otce ke své mami.

Již celý týden, ve dne v noci vyvstává mi tento problém na mysl. Jen v Žatci u jednoho advokáta šedesát volyňských rozvodů. To je jen na jednom okrese, kde je usazena necelá pětina volyňských. Kolk je jich jinde, na to se neptám a nemyslím. Myslím jen na to číslo v Žatci. Všichni byli oddáváni před knězem a jeden druhému přísahou slíbili si navzájem, že v tomto svazku vytrvají až do konce pozemské pouti a že jen smrt je od sebe rozdvíjí. Na Volyni žili spřádání, byli si věrni, nic nestálo v cestě, aby jejich děti, vychované v záři jejich lásky, byly šťastné.

Přišla však válka a s ní i celá hrůza se všemi následky. Muž, který mnohdy neopustil práh svého domova, prošel kusem světa a do vlasti vrátil se jako vítěz, obdivován a také milován a sváděn mladými, krásnými ženami. Na každém kroku potkával jich více a více. Mnohdy se zápomněl. Dopisy domů šly čím dále řídkěji. Dříve milovaná žena jež se navrátila sedřená a tíhou starosti o děti svého drahého muže, jemuž ani na okamžik nepřestala být věrnou, zůstala dnes opuštěnou. Tam na Volyni živila svými dlaněmi třeba i pět jeho dětí, dělala vše, aby i vůči státu splnila svoje povinnosti. Dělala za něj hospodáře, pacholka, nádeníka, rubaře dřeva, krmíče, oráče a na nic jiného nemyslíla, jen na něj a na návrat k němu. Jen tato myšlenka ji držela při životě. Vrásky a hluboké vrásky zaplnily kdysi krásný a hebký obličej, pro který snad se jemu líbila. A to těžké břímě nachýlilo její postavu a vzalo ráže z jejich tváří. Navrátila se mu do vlasti prostá venkovská žena, nenalíčená, bez rafinovanosti. Nepřišel jí ani naproti. Jiný vzkázal, aby k němu nechodila, jiný přijel a zavedl ji do jiného stavení, jeho domácnost byla již obsazena jinou. Ten třetí vzkázal, aby k němu nechodila. K tomu jinému když sama přišla a chtěla překročit práh domu svého manžela a otce pěti dětí, byla vyhnána. Jiná se musela dívat, jak cizí žena pod jednou střešou okrádá ji o štěstí její a dětí.

Ten od Dubna přijel jí zase naproti s „Ní“, která o něj pečovala, a vyhradil si, že musí u něho zůstat, neb ona byla tuze hodná, obouvala mu boty, myla záda, připravovala vyhřátá lože. Tomu od Lucka nevoněla rezedou, když se s ní po dlouhých letech sešel, smrděla kouřem od kamínek z vagonu, ve kterém jela a tři neděle vařila jídlo pro jeho rodiče a jeho pět dětí. A pak, její matka byla Ukrajinka, on s ní nemůže

žít, ona neumí vařit. K tomu od Kupičova přijela s dítětem a on měl již dvě jiné. Tomu od Podhájec přijela „chudlnka“ sevrklá, se dvěma dcerami na vdávání, nyní mu nemůže vařit, nemluví na ni a může jen dělat služku a dívat se na něj, jak „vyvádí“. Tomu od Kovelu přivezla dvě krásné a nadané děti, že mu je každý závidí. Byl muzikant jakých je málo a na svůj instrument „vyhrál“ si každý týden jinou „ctitelku“. Byly to vdané a svobodné, jedna mladší druhá. Ona přijela jen obyčejná a prostá Volyňka. Ovšem, že mu nevoní. Přece, on již je „pánem“, on je důstojníkem, pro něj již vobyčejná venkovanka není, on musí mít přece nejméně jednou v měsíci jedno dobrodružství. Rozvod mu musí podepsat, nemá k ní povinnost. Syn, jemuž bude šestnáct let, matku s dcerou užívá a on bude hrát před světem svoji komedii dále. Tak a nebo jinak to je v každém případě.

Našel jsem jen jeden případ, kdy rozchod manželství zavinila ona. On byl spofádaný, nějaký ten hřích také měl, ale když měl jistotu, že žena přijede, odstranil ze svého života vše, co by mohlo ženě vadit. Ona však přesto, že na Volyni leccos měla také za sebou, sbírala drby a klepy od sousedek, které schválně vymýšlely a měly velkou radost, jak to u nich neklape.

To vše na Volyni nebylo. Víím, že doba byla těžká, ale při dobré vůli nemuselo to vše být. Dnes není takřka jedné vesnice, kde by se některý Volyňák „nerozváděl“. Lidé, kteří Volyňským nepřijí, tuto tak palčivou bolest ještě zveličují. Vypravují si o tom ve vlaku, tak, jako dříve o tom „samohonu“, který již zaplat Bůh, vymízel. A věřím, že při dobré vůli, zejména u mužů by to šlo v rozvrácených rodinách jinak zařídit. Kde jen je ta volyňská rozváznost a mravnost, která nám na Volyni dojíždějícím tolik imponovala? Kde jsou ty doby, když jsem v 55 obcích, které jsem objel, znal jen dvě rozvrácená manželství. Kdyby jen každý z mužů se

hlouběji podíval do očí svých dětí a viděl tu hrůzu a utrpení, které těmto dává do života. Myslím, že by stačilo pomyslet na tu rozpolcenost dítěte, která později či dříve vede ke katastrofě. Vždyť většina mladistvých zločinců jest právě z rozvrácených rodin, které musí být u nás zdravou buňkou státu i národa. Domnívám se, že mnoho případů děje se z nerozumu a tu je zavolat hlasitě do srdcí a duší všech, jichž se to týká. Nerozleptávejte pevné svazky, které se na Volyni osvědčily, zapomeňte onoho omámení, zamyslete se na to, jak to bylo krásné tam doma u Vás v té neb oné chátě, když jste spolu se svou ženou ještě mladší snili o svém budoucím štěstí. Rozpomeňte se při tom také na osud svých dětí, které nechcete ztratit a o nichž tvrdíte, že chcete v první řadě jejich štěstí. Volyňské táto, ten Tvůj chlapec třeba ne tak statný jako Ty, Ti dobře rozumí a ví, proč to děláš! Máš ho rád? Myslím že ano, pak si uvědom, že ho můžeš ztratit! Nemůže Vás takto milovat oba, když jeden na druhého sočíte a na smrt se nenávidíte! Jednoho z Vás bude milovat a druhý pohrdne. A budeš to zrovna Ty, který ho máš tolik rád, že Tě postihne ten osud, že Tvoje „pýcha“ nebude Tě znát, vyhne se Ti na sto honů, prokleje Tě a ukáže před lidmi na Tebe: „Zde to je on, který mě stvořil, a to je také ten, který mi zkazil mládí, otrávil můj život! Odejdi ode mne, nehlas se ke mně, neznám Tě, zločene!“ Myslím, že bys to nepřejel. Proto pomysli i na toto, až budeš chtít odehnat ženu, která Ti byla nejvěrnější!

Začínáme v republice nový život a jsem pevně přesvědčen, že tentokrát to bude již opravdu vážně. Jen se podívejte, co se za krátký čas ve státě změnilo a vykonalo! Značte proto i my i po této stránce. Odstraňte tento vřed z těla volyňské větve!

Nechvěje se i Ty, milý bratře, nad slovy „šedesát rozvodů Volyňských u jednoho advokáta v Žatci!“ j-dk.

Uzpomínky z Uysoké

Při čtení posledního čísla „Věrné strážce“ přišla jsem na myšlenku dopsat vám něco k historii české Volyně. Je to několik vzpomínek na rodnou obec Uysokou:

Vyučování rodným jazykem ve Uysoké se počalo r. 1918. Řídícím školy byl jmenován Pavel Volf. Dopoledne jsme se učili pouze rusky, odpoledne byly hodiny češtiny. Vyučování bylo mimořádné, učitelka Marie Volfová byla placena od obce. Vzpomínám, jak rádi jsme se učili českým básničkám i písním. Později nám učitelka vypsala z Čech sešity, knihy i mapu republiky Československé jsme měli. Hráli jsme české divadlo „Perníková chaloupka“, „Dráteníček“ a mnoho jiných. Také mládeži se věnovali manželé Volfovi. Vždyť jsme viděli u nás i „Prodanou nevěstu“. Na představení se sjížděli

i z druhých obcí českých, z Okolku, Selenčiny, Ivanovič, z Krošny. Také jsme měli svou českou kapelu. Pamatuji se též na Hájka, přijel k nám do školy v roce 1924 jako český inspektor. Později vyučování v češtině bylo povoleno a učitelka Marie Volfová byla jmenována řídící 4třídní školy ve Uysoké.

V r. 1929 byl organizován kolchoz „Práci čest“. Práce v kolektivu se dařila. V r. 1930 se nás bolestně dotkl odchod A. Vodseďálka, který vyučoval v Žitomíru na pedagogické škole. Odešel i staříček učitel Bouček, manželé Volfovi a mnoho druhých učitelů. České školy osiřely.

V r. 1931 byly organizovány 4měsíční kursy českých učitelů při pedagogické škole v m. Korostyšově a české vyučování zase počalo. Později

bylo zřízeno v Kyjevě české pedtechnikum, kde vyučoval prof. Beneš a Müller. V roce 1935 byla založena ve Vysoké první česká sedmitřídká. Přišli mladí učitelé z kyjevské školy. Ve škole byly organizovány i hudební kroužky. V roce 1938 se přestalo vyučovat v menšinových školách a od té doby přestalo vyučování v rodném jazyku. Mládež se s úspěchem učila ve středních i vysokých školách ukrajinských a ruských. V kolektivě se dobře žilo. Byli od nás posláni Češi i na výstavu do Moskvy. Kolektiv byl přejmenován na kolchoz „Dimitrova“. Pouze na Krošně zůstal původní název „Práci čest“. Tento kolektiv byl vedoucí a často bylo psáno o něm v novinách. Možná říci, že Češi se dříve přizpůsobili novému způsobu hospodářství a nebylo mezi námi ani jednoho „individuálního“, kdežto místní

Ukrajinci vstupovali někteří až ve 32. roce do kolektivu. S Ukrajinci jsme se snašeli vždycky dobře. Pracovali jsme společně a rayonní úředníci nás kladli často za vzor. Všecky požadavky vůči státu jsme čestně vykonávali. V naší vesnici jsme měli nemocnici, zvěrolékařskou ambulatoř, lékárnu, porodnici i poštu. Byl postaven velký kulturní dům, kde se hrálo divadlo, mnozí si pořídili radiopřijímač a nejmilejší nám bylo poslouchati vysílání z Čech. Bolestně na nás působila zpráva o okupaci Čech a Moravy a odtržení Slovenska. Také k nám vtrhl nepřítel. Nechyi opisovati hrůzu a zkázu, která nastala.

V březnu r. 1943 byl dán příkaz vysídlit nás z naší vesnice až k Novohradu. Na naše místa přišli Němci. 7. ledna r. 1944 byla mobilisace v Barašovském rayoně a naši muži odešli

na frontu. Mnoho jich vstoupilo do české armády, ostatní udatně bojovali v řadách Rudé armády. Vrátili jsme se někteří ještě v r. 1944 a ostatní v r. 1945 na Vysokou. Vesnice byla zničena, ale s chutí jsme se dali do práce. Ženy zastávaly ve všem muže, pracovaly jsme i v noci při mláčení. Později se začali vraceti muži, ale zůstalo nás mnoho vdov. V létě r. 1946 jsme se dověděli o úmluvě mezi SSSR a ČSR. Netrpělivě jsme očekávali komisi a s radostí a nadějí odjízďeli do milované republiky, o které jsme tolik slyšeli vyprávěti. Myslím, že na nás rádi vzpomínají na Ukrajině a my často též vzpomene na naši rodnou visku Vysokou, ale svou láskou a plíí dokážeme, že i zde nás budou míti rádi. Lydie Němečková.

Vladimír Šil:

Začátek byl těžký . . .

Nedaleko silnice, spojující Žitomír s Novogradem Volyňským, asi na padesátém kilometru, na počátku sedmdesátých let minulého století byla založena česká vesnice Sokolov, která s přiléhající ukrajinskou vesnicí, židovským městečkem a německou kolonií tvořila jeden celek. Byla to vlastně malá, chudá vsi, mající něco přes dvacet dvorů. Proto i její ruský název „češskaja slobodka v Sokolově“ byl dosti přiléhavý. Žila svým nepatrným, prostým životem, jakým mohla žítí taková vsi na Volyni. Svého českého nic neměla. Ani kostel, ani školu, ani hospodu, ani něco podobného. Byl to jakýsi „opuštěný sirotek“ uprostřed cizího živilu. Jediné české zvyky, český hovor naplňovaly její chalupy, a často v zimních večerech, při světle blikajících lamp, dědové vštěpovali mladým lásku k staré vlasti a krásu mateřského jazyka. I válečná vřava se přehnal přes její střechy i svědkem revolučních bojů byla tato vsi. Ale vše přechlo a nastal nový život v novém společenském řádu. Národnostně menšinová politika sovětské vlády na Ukrajině pomalu počala pronikat i do nejzapadlejších menšinových vesnic. Tehdy český Sokolov „povstal“, „vzbouřil se“. Pokusil se o kulturní revoluci. O čem prakticky nemohli občané pomysletí během více než padesátí let, snad pro nedostatek prostředků nebo z jiných důvodů, nyní se stávalo možností. Vyslali zástupce do rajonu se žádostí o českou školu. Když jistou dobu nebylo kiadného výsledku, odebrali se zástupci do okresního města Žitomíru se svým požadavky. Okresní úřady ještě jednou schválily jejich zákonitě požadavky, ale odpověď byla dosti záporná: „Bohužel ihned vám vyhověti nemůžeme, neboť jest nedostatek českých učitelů.“ A tak čas míjel dál . . .

Na podzim roku 1928 byl jsem po-

zván z jihovýchodní Ukrajiny na Volyn, do Žitomíru, kde okresní osvětový inspektorát mi nabídl mimořádně, abych v Sokolově organizoval českou školu a zůstal tam nějaký čas. Nabídku jsem přijal a s pověřovacími papíry odjel jsem do rajonu a odtud do Sokolova s příkazem ihned přistoupiti k organizaci české školy. Ale jak? Nebylo budovy, ani třídy, ani lavic a tabulí, ani učebnic a jiných pomůcek, bylo jen asi 20 dětských hlaviček obojího pohlaví ve věku od 7 do 13 let. Školní rok již dávno byl zahájen, otáletí nebylo možné.

V městečku byla ukrajinská sedmiletka, ale ta sama měla nedostatek místností. Zbývala pouze židovská čtyřletka, mající dosti prostornou budovu. Zde jsem v dohodě s rajonním výkonným výborem ihned jednu místnost „vyvlastnil“, sehnal dlouhý, dosti vysoký dřevěný stůl a obyčejné lavice, siabkář u jistého občana, sešity a psací nářadí v místní škole a už „to šlo“. Trochu pomalu a těžce, ale byl to přece pohyb, pohyb ku předu, řekl bych „základní zákon dialektiky“. Než si děti i já zvykli k takové situaci, trvalo to nějakou dobu. Vyučování bylo nejenom obtížné, ale i „nebezpečné“. Lavice byly velmi vysoké, dlouhé a úzké, dětem visely nohy ve vzduchu, a jakmile se někdo ze žactva poněkud volněji pohnul (děti dlouho bez pohnutí ovšem seděti nevydrží), celé to „osazenstvo“ lavice i s lavicí se někdy octl na podlaže. Ale do okresu jsem přece jen mohl hlásiti: Česká škola v Sokolově funguje.

Po několikeroem naléhání u místních selských úřadů jsem obdržel konečně školní lavice, tabule a jiné potřebné pomůcky a nábytek, ale nejtěžší otázkou bylo, kde dostati české slabikáře, čítanky, početnice atd. Bylo potřeba aspoň jeden exemplář pro dva žáky.

Byl jsem nucen prositi o ně u známých učitelů druhých českých škol, kteří ovšem sami jich měli nedostatek. Obdržel jsem něco, ale většinou to bylo potrháno, každý list se samostatně „sebe určoval“ v ošumělé vazbě. Čas však postupně zaplnil tyto nedostatky. V Charkově v komisiariátě osvěty našli válející se větší počet českých učebnic, který byl poslán do Žitomíru. A tak byla škola většinou učebnicemi zabezpečena a pro vlastní potřebu jsem dostával pedliteraturu od lektora českého pedtechnikuma v Žitomíru. Očekával jsem společně s druhými českými učitelé s netrpělivostí české sovětské učebnice, které se právě připravovaly k tisku. Bohužel, těch jsem se již nedočkal, neboť po třetím českém učitelském sjezdu v Žitomíru v roce 1930 byl jsem nucen společně s autorem těchto učebnic i s převážnou většinou českých učitelů opustiti tuto činnost „na národa roli dědičné“ a odebrati se z Volyně dále na východ.

Prošla dosti dlouhá doba, více než patnácti let, pína velkých událostí světových i osobních. Sokolovští čeští občané na mne zapomněli a já snad i na ně. Až jedenkrát, bylo to právě vloni, v jednom ze shromažďovacích středisek pro volyňské Čechy, setkal jsem se s celou českou sokolovskou osadou, v tom počtu i s mým bývalým žactvem. Bohužel žáků, těch často „rozpuštěných kluků“ již většinou nebylo. Složili své bujně hlavy čestně v řadách Rudé armády za poslední války. Zůstaly pouze žákyně, které jsou nyní již matkami dětí. A ty dnes, kdy se nacházejí v úplně českém prostředí, řeknou: „Přece ta česká škola tam na daleké Volyni, třeba na krátký čas, nebyla nadarmo, nyní nám přinesla praktický „užitek“.

Ano, začátek býval často ve mnohém těžký . . .

Zprávy svazu

Zatecká směna

Po úspěšné národní směně vítězství nastoupily řady dobrovolných pracovníků v sobotu a v neděli (3. a 4. dubna), aby pokračovaly v práci na úpravě nového náměstí Jana Švermy a odklizení trosk zbouraných domů.

Mezi prvními byla dobrovolná prac. brigáda organizovaná Svazem Čechů z Volyně, který se obrátil na všechny vol. Čechy v Žatci s touto výzvou:

Všem vol. Čechům v Žatci

Místní národní výbor v Žatci vyzývá všechno občanstvo, aby se v neděli 4. dubna t. r. zúčastnilo národní směny, jejímž úkolem bude úprava nového náměstí Jana Švermy, úprava parku a jímých veřejných míst.

Svaz Čechů z Volyně, jako uznaná zájmová složka účastníci se veš. života v Žatci i v celém okrese, podporuje plně výzvu MNV a žádá všechny vol. Čechy, aby se na směnu přihlásili ihned ve Svazu Čechů z Volyně.

Nestačí jen kritizovat, stavět požadavky a uplatňovat nároky z titulu dřívějších zásluh. Ty nám nikdo neupírá a upírat nebude. Je však třeba stále ukazovat a dokazovat náš kladný poměr k budovatelskému úsilí všeho čs. lidu a je třeba jít příkladem na této cestě práce v prvních řadách, tak jak tomu bylo na Volyni. Jen tak si zajistíme trvalé uznání našich dřívějších zásluh a získáme uznání, pochopení a zásluhy nové.

Svaz Čechů z Volyně chce manifestacně ukázat, jak se vol. Češi staví ke svým dobrovolným povinnostem zateckých občanů a chce proto, aby se vol. Češi zúčastnili této směny stoprocentně — muži, ženy a mládež od 14 let.

Závazné přihlášky na národní směnu jsou přijímány v kanceláři SČZV u br. Tučáka do pátku 2. dubna t. r. včetně, kde budou dány i příslušné pokyny.

Věříme, že vol. Češi pochopí důležitost této výzvy a dokáží znovu, že ne slovy, ale činy projevují svůj kladný poměr k naší lidově demokratické republice, její vládě a k pokrokovým snahám československého lidu.

Výzva měla radostný ohlas a ihned se přihlásili:

Jaroslav Chudoba, Alexandr Nágel, Alexandr Vitvera, Vojtěch Hovorka, Igor Tučák, Josef Pavlík, Ella Staňková, Alexandr Černý, Mikuláš Fedorov, Marie Málová, Josef Tabulka, Vladimír Kchol, Oldřich Martyš, Ignác

Větrovec, Mikuláš Mafátka, Antonín Šatava, Josef Kulich, Ludmila Kušnerová, Marie Buršová, Vladimír Pastorek, Antonín Glajch, Vladimír Čížek, Václav Červenka, Rostislav Danda, Teodor Maščík, František Řasa, Evžen Vízek, Konst. Golonzovský, Rostislav Vlk, Marie Rejzková, Věra Menclová, Dymitr Sereda, Alexandr Pilný, Alexandr Hrouda, Vladimír Prášil, Jaroslav Staněk, Václav Vlk, Ludmila Pavlíková, Josef Valeš, Vladimír Tichý, Anna Holštajnová, Vladimír Novotný, Jiřina Špačková, Jiří Mafátka, Evžen Chramosta, Mikuláš Maulis, Antonín Vsetečka, Vladimír Blažek, Vladimír Kříž, Václav Irkovský, Emil Eliáš, Václav Jarolimek, Antonín Najmon, Rostislav Mazánek, Vladislav Mareš, Pavel Kocukov, Antonín Bačevský, Václav Stárek, Julius Vokráčka, Jaroslav Chocholouš, Vlad. Bradun, Jiří Kašpar, Pavel Pilný, Václav Novotný, Josef Procházka, Vlad. Bajbora, Vlad. Žitný, Pavlína Solarová, Frant. Pecháčková, Vincent Ré, Jindřich Křížek, Boris Vízek, Václav Židlický, Stanislav Vlasák, Alex. Matouš, Evžen Šafař, Julius Vokráčka - učitel, Olga Hovorková, Petr Prášil, Michal Kuřinský, Mikuláš Kchol, Alex. Pánek, Florian Bittrich, Jaroslav Kadeřábek, Viktor Kadeřábek, Vlad. Svitek, Vlad. Chour, Vl. Procházka, Jar. Procházka, Chour, Vl. Procházka, Jar. Procházka, Vladimír Růta, Antonín Křížek, Pavel Mafátka.

Všichni přihlášení odpracovali úspěšně, s opravdovou chutí a nadšením tuto směnu a tak dokázali prakticky, že se řadí ochotně po bok budovatelů republiky a její šťastné budoucnosti.

Svaz Čechů z Volyně děkuje srdečně všem zúčastněným a věří, že jejich pochopení pro veřejný zájem a potřeby města přispěje k utužení jejich dobrého poměru k úřadům a místnímu lidu.

Slevy pro reemigranty za přidělené zemědělské usedlosti

Jak jsme již několikrát informovali, má každý reemigrant z Volyně nárok na 20% slevy při úhradě za přidělení zem. majetku, kromě slevy sociální, invalidní a slevy navržených místní rolnickou komisí.

O poskytnutí této slevy je však třeba požádat Národní pozemkový fond zvláštní žádostí a doložit ji potvrzením Svazu Čechů z Volyně o tom, že se jedná skutečně o reemigranta z Volyně, který má na slevu nárok.

Upozorňujeme znovu velmi důrazně všechny, komu byly již odhadnuty zem. usedlosti, aby tuto žádost ihned

podali. Tiskopisy žádosti i příslušné potvrzení zašleme každému, kdo je členem Svazu, obratem.

Žádosti o přednostní právo — osvědčení podle § 8 zák. 255-46. Přes několikrát upozornění nepodala si dosud řada příslušníků čs. zahr. arm. vol. Čechů žádosti o t. zv. přednostní právo — osvědčení podle § 8 zák. 255-46. Platí to i pro vdovy a pozůstalé po padlých. Ve vlastním zájmu učíte tak co nejdříve. Tiskopisy zašleme na požádání.

Placená dovolená

Nároky na placenou dovolenou na zotavenou a výše její výměry pro Čechy z Volyně, pokud jsou v pracovním nebo služebním poměru, se řídí podle ustanovení zákona č. 82/47 Sb.

Podle § 2 cit. zákona náleží zaměstnanci, který je nepřetržitě zaměstnán v témže podniku neb o téhož zaměstnavatele alespoň 6 měsíců, v kalendářním roce placená dovolená na zotavenou, nejde-li o zaměstnání příležitostné. Pokud jde o zaměstnance mladší 18 roků, tito obdrží placenou dovolenou po 3měsíčním zaměstnání v témž podniku nebo u téhož zaměstnavatele.

Podle § 3 téhož zákona činí základní výměra dovolené 2 kalendářní týdny v roce. Tato výměra dovolené se prodlužuje o 1 kalendářní týden (na 3 týdny) zaměstnancům mladším 18 roků a starším 50 roků a těm zaměstnancům, jejichž pracovní poměr po dosažení 18. roku trvá v témž podniku nebo u téhož zaměstnavatele, po případě v témže oboru nebo v téže skupině povolání, déle než 5 roků.

O 2 kalendářní týdny (na 4 týdny) se dovolená prodlužuje těm zaměstnancům, jejichž pracovní poměr po dosažení 18. roku trvá v témž podniku nebo u téhož zaměstnavatele po případě v témž oboru nebo v téže skupině povolání déle než 15 roků.

Pokud délka dovolené závisí na věku zaměstnancově nebo ostatních podmínkách výše uvedených, jest rozhodující stav ke dni 1. května kalendářního roku.

Ministerstvo sociální péče, odb. A-V., Praha II, Spálená 17, sděluje, že nemá předpisů, které by umožňovaly vyplácení pensí reemigrantům, bývalým veřejným zaměstnancům cizích států, kterým v těchto státech tyto dosud příznávy nebyly. Zemské finanční ředitelství vyplácí jen zálohy na pense a zaopatřovací platy již napadlé. Ministerstvo sociální péče může v takových případech pomoci jedině poskytováním sociálních výpomocí reemigrantům na ně odkázaným.

Obilí k seti pro vol. Čechy. Okresní akční výbor v Zatici doporučil na návrh zem. ref. ing. Vitáka a Jar. Chudoby hospodářskému družstvu, by poskytl zemědělcům a v první řadě vol. Čechům na úvěr obilí k seti. Zemědělci budou mít možnost po žních toto obilí vrátit v natura. Využijte proto všichni, kdo nutně potřebujete, této výhodné pomoci.

Přihlášení do seznamu reemigrantů

Upozorňujeme všechny vol. Čechy, že akce dodatečné evidence reemigrantů z Volyně u MSP za účelem daňových úlev dle výzvy SCZV v Zatici z prosince 1947 končí 25. března t. r.

Výjimečně po této lhůtě bude vzat zřetel pouze na přihlášky náležitě odůvodněné a zasláné přímo na adresu škpt. Kozáka, Praha XIX, Montgomerého 35.

Kdo se dosud nepřihlásil, necht' využije této poslední příležitosti!

Znovu upozorňujeme všechny volyňské Čechy, že lhůta podávání žádostí o def. čs. státní občanství končí dnem 30. dubna 1948. Vyzýváme proto všechny reemigranty z Volyně, kteří pro ČSR optovali na Volyni, aby se s vydaným jim na Volyni opčním osvědčením přihlásili u státo-občanských referátů příslušných okresních národních výborů; tyto referáty vydají jim pro běžnou potřebu listiny o definitivním čs. státním občanství a určí domovské právo.

Všichni ostatní volyňští Češi, kteří nepřišli na území ČSR v rámci reemigrační akce: 1. býv. přísl. čs. zahr. armády, kteří v r. 1945 zůstali ve vlasti, 2. osoby, které se vrátily z nucených prací z Německa a 3. osoby, které se dostaly do ČSR jakýmkoli jiným způsobem do zahájení reemigrační akce na základě Dohody mezi vládami SSSR a ČSR ze dne 10. 7. 1946, necht' okamžitě požádají o def. čs. státní občanství, pokud tak dosud neučinili, prostřednictvím Svazu Čechů z Volyně v Zatici, jeho odboček anebo ONV.

Lhůta podávání těchto žádostí končí dnem 30. 4. 48.

Dne 20. března 1948 se konala schůze delegátů odboček Čs. ústavu zahraničního v Praze. Na schůzi byla projednána záležitost spojení všech krajských spolků v jeden celek pod vrcholnou organizací ČÚZ. Byly projednány také aktuální otázky a obtíže při osidlování, umístování a zajištění existence reemigrantů ze zahraničí. Schůze se zúčastnili zástupce ministerstva vnitra, ministerstva zemědělství, ZNV, Osídlovacího úřadu a j. O záležitostech a problémech Svazu Čechů z Volyně referoval náš zástupce pro Prahu, škpt. Kozák, projev kterého byl uvítán všemi přítomnými s potleskem a souhlasem.

Vyskytují se ojedinělé případy, že vol. Češi zahr. vojáci odpírají vykonávat nařízení úřadů a prohlašují, že uznávají pouze své bývalé voj. velitele a že jen tyto budou poslouchat. Takové počínání svědčí sice o voj. kázní a lásce k velitelům čs. zahr.

arm. ze SSSR, ale není přípustné s hlediska veřejných zájmů a stávajícího řádu. Upozorňujeme ty, jichž se toto týká, aby plnili všechny povinnosti občanské, tak jako plnili rozkazy voj. velitelů.

Škpt. Kozák v nemocnici. Dne 5. IV. 1948 odchází škpt. Kozák do voj. nemocnice ve Střešovicích na operaci zranění, které utrpěl v bojích u Dukly. Po vyléčení nastoupí službu jako vedoucí referátu pro vol. Čechy u Československého ústavu zahraničního.

Býv. příslušníky čs. zahraniční armády a pozůstalé po těchto upozorňujeme, že Svaz Čechů z Volyně obdržel větší množství tiskopisů o přednostní právo. Tiskopisy zašleme poštou po zaslání 12 Kčs za 1 kus a známky na odpověď.

Kdo by znal p. Felixe Dyszlewského, nar. 1908 v Rasnikách, okr. Rovno, posledně bytem v Rovně, necht' laskavě podá jakékoliv zprávy o něm na SCZV. Nejraději hlase se osobně u p. Nagela. Pojmenovaný Dyszlewský požádal o provedení reemigrace z Polska, k níž se má Svaz Čechů z Volyně vyjádřiti. Hlase se do 10. IV. 1948. Po tomto datu spis bude vrácen ministerstvu vnitra bez vyjádření.

Pan Václav Mauer, který zná rodinu Mitrofa Ševčuka z Milostova na Volyni, má na Svazu Čechů z Volyně v Zatici dopis od Muleviče L.

My o ČÚZ — ČÚZ o nás

Sjezd delegátů odboček ČÚZ konaný 20. m. m. vyslovil se pro jednotnou organizaci všech krajanů ze zahraničí i v zahraničí. Zástupce SCZV škpt. Kozák vyslovil se pro spolupráci SCZV a začlenění se vol. Čechů do jednotné organizace. České národní sdružení v USA vyslovilo se pro nové uspořádání v ČSR. V Čs. světě v č. 12 je uveřejněn projev arcibiskupa dr. Berana určený krajanům v zahraničí. Jest upřímný a srdečný, jako projev v Novém Probuzení, který zaslal katolickým krajanům z Volyně. Dne 20. m. m. konala se v Praze valná hromada Sboru českých exulantů, který sdružuje evangelické navrátilce. Předsedou byl znovu zvolen MUDr. K. Macek. Krajané banátski v Jugoslávii měli 15. února společnou poradu v Bele Cerkví. Krajané v Římě uspořádali 3. března oslavu TGM. Čechoslováci v Peru konali valnou hromadu. Krajané v Jižní Africe ve Gwelo uspořádali 6. března zdařilou oslavu TGM. Na sokolský slavnost přijede tisíce zahraničních Čechoslováků. Poslední číslo Čs. světa, t. j. č. 12 přináší také pokračování přehledu reemigračního žití ve vlasti. Na řadě jsou okresy na Moravě střední a severní. Píše jej mladý osvědčený krajský pracovník a tajemník ČÚZ Josef Němeček. Dk.

V letošních květnových dnech slovanští zemědělci si tisknou ruce

Největší slavností a zároveň historickou událostí pro čs. rolnictvo v roce 1948 bude jubilejní Slovanští zemědělská výstava, která bude uspořádána ve dnech 2-23. května v nově vybudovaném prostanství na Starém výstavišti v Praze. Už název výstavy říká, že to bude výstava nová, výstava, která přinese výsledky nové zemědělské politiky a ukáže vývoj zemědělství ve všech slovanických státech. Zúčastní se jí Sovětský svaz, Polsko, Jugoslavie, Bulharsko a ČSR.

Smysl výstavy.

Zemědělská výstava nebude českým a slovenským zemědělcům pouze příležitostí stoletého zrušení roboty, ale zároveň ukazatelem nového jejich poslání v životě našeho národa. Výstava

chce v celku podati přehled vývoje i vzestupu našeho zemědělství od doby, kdy rolník přestal být nevolníkem a zbavil se poddanství. Ze současné doby ukáže výstava nové naše socialistické zemědělství, jehož základem a největší složkou jsou malí a střední rolníci, a které buduje na plánované, vědecky podložené výrobě a s použitím všech moderních technických a ekonomických poznatků. Zároveň bude zemědělcům naznačena cesta, kterou se má zemědělství v budoucnu ubírat a jejímž konečným cílem je zvýšení úrodnosti vesnice a odstranění rozdílu mezi městem a venkovem.

Přehledka strojů.

Zemědělské výstavy v Praze zúčastní se všechny slovanští zemědělci svými vlast-

nimi expozicemi. A nejen to, zemědělci slovenských států přijdou v hromadných výpravách ve svých národních krojích, se svými pěveckými a tanečními sbory a hudbami. Bude to po prvé v dějinách, kdy se sejdou zemědělci slovenských států, aby si podali ruce, vyměnili si své názory a vzájemně se tak poznali. Slovenské expozice mají pak za úhel nejen předvésti svoje zemědělství po technické stránce, ale i prakticky ukázat způsob života svých zemědělců. Pokud jde o vlastní náplň výstavy, bude tato rozdělena na řadu dílčích úseků. Expozice rostlinné výroby ukáže nutnost zvýšení a zlevnění rostlinné výroby, která je základem blahobytu celého státu. Expozice živočišná vyzdvihuje význam živočišné výroby v rámci našich hospodářských poměrů. V novém prostoru, který pojme 10.000 diváků, bude rolníkům předveden vybraný dobytek. Největší pozornosti našich rolníků bude se jistě těšit exponát mechanizace zemědělství, který bude zajímavou přehlídkou všech strojů, od primitivních rypadel až po nejmodernější kombajny. Velmi rozsáhlá bude expozice zemědělského družstevnictví, která má ukázat velikost a sílu družstevního hnutí. Pro cizince bude jistě velmi zajímavý exponát dosavadních a dnešních pozemkových reform na území ČSR.

Pražané uvidí sovětské tance.

Mimořádný význam výstavy spočívá na její kulturní náplni. Kulturní program lidového umění je pestrý a výsoce hodnotný. Festival lidového tanečního umění slovenských národů, kterého se zúčastní skvělý sovětský Molséjevův soubor, spolu s nejlepšími i tanečními soubory Jugoslaviie, Polska, Bulharska i ČSR, nadchne jistě diváky svou krásou a pestrostí barev. Podobně uchvátí jistě i festival lidového zpěvu za účasti pěveckých souborů slovenských národů. Národopisné soubory budou vystupovat jednak v aréně pro 3.000 osob, při slavnostních příležitostech vystoupí pak zahraniční soubory na prostranství u nově zbudované fontány, která pojme 50.000 diváků. V západním křídle průmyslového paláce bude umístěn prostorný sál, kde budou pořádána divadelní a filmová představení. Zde bude uspořádána také soutěž ochotnických divadel českého a slovenského venkova. Ke kládům výstav budou patřit vlastní „Výstavní zemědělské noviny“, které budou tištěny přímo na výstavišti.

Slovenská zemědělská výstava 1948 v Praze nebude tedy jen záležitostí českých a slovenských rolníků, ale svým významem a svou náplní bude přehlídkou práce slovenských států a zemědělců. Svými expozicemi výstava vyjádří životní úsilí všeho československého lidu a všech slovenských národů: Poctivou prací uvnitř státu a upřímnou mezinárodní spoluprací vytvořit trvalý mír a blahobyt všech pracujících. IS

Chovejme ovce. Jistě každému hospodáři se vejde do statku 1 nebo 2 ovce a lehce je užívat. Za ostříhanou vlnu si můžeme vyměnit kvalitní látku. Naše továrny tak budou mít co zpracovávat a my se dobře oblékneme. J. K.

Nový daňový zákon pro zemědělce

To bylo křiků o nových zemědělských zákonech! Všichni si dobře pamatujeme tu aféru a křik okolo ní. Docela nám dávali podpisovat jakési protestní archy! Ovšem, vysvětlovali nám to po svém.

Teď zákony byly schváleny. Septanda praví: To uvidíte co se bude dít. A vskutku se děje. Víme, co do teďka měl zemědělec s daněmi. Pomalu aby si každý držel vlastního tajemníka k vyřizování lejster...

Nyní máme nový daňový zákon pro zemědělce a podívejme se, jak asi bude vypadat. Především, kteří zemědělci budou osvobozeni od placení daní? V odpovědi musíme upozornit, že to bude záviset na některých výrobních činitelích.

Je to především velikost hospodářství, dále výrobní oblast (do níž může ovšem být zařazena obec nebo hospodářství, ležící v jiné výrobní oblasti, neodpovídají-li výrobní podmínky zařazení podle zeměpisných hledisek), průměrná bonita půdy, vyjádřená průměrným katastrálním výtěžkem všech pozemků ve vlastnictví rolníka, a konečně počet členů rodny a případná invalidita.

Podle těchto výrobních činitelů nebudou na příklad platit daně zemědělci — v řepařské oblasti ženatý s 2 dětmi do 9 ha, ženatý s 3 dětmi a 1 rodičem do 12 ha atd. V obilnářské oblasti nebudou platit daně na příklad ženatí zemědělci s 1 dítětem do 12 ha, v bramborářské oblasti ženatí zemědělci s 3 dětmi do 19 ha a konečně v pastvinářské oblasti nebude platit zemědělec ženatý a bezdětný do 17 ha. Předpokladem tohoto výpočtu je průměrný katastrální výtěžek.

Osnova ruší dosavadní komplikované daňové předpisy, podle nichž musili zemědělci platit daně pod 4 tituly, a zavádí jedinou zemědělskou daň, která se bude platit ve dvou stejných splátkách ročně (první splátka do 31. března, druhá do 31. října). Její výhoda spočívá v tom, že si zemědělec bude moci sám vypočítat, zda a kolik daní bude muset platit. Vhodnou pomůckou mu budou jednoduché, přehledné a srozumitelné tabulky.

Nový zákon odstraňuje starou křivdu, způsobenou našim zemědělcům dosavadními daňovými předpisy, podle nichž platili drobní a střední zemědělci stejnou daň z jednotky půdy jako statkáři. Zákon o zemědělské dani bude proto vítán v každé vesnici i v každé zemědělské usedlosti.

Účastníci sletu čekají na pivo

Letošní potřeba piva je zvláště veliká. Připravujeme se na XI. všesokolský slet, který utuží v celém světě pověst Čecha hostitele a jeho lidově demokratické smýšlení. V parných dnech bude pivo vítaným občerstvujícím nápojem. Záleží tedy na našich zemědělcích, dodají-li do konce dubna potřebných 2500 vagonů ječmene, aby tak zajistili ostatním spoluobčanům důležitou součást vý-

živy. Pokrokoví zemědělci vědí, že za odevzdaný ječmen dostanou se slevou kukuřici, která je ještě hodnotnějším krmivem než ječmen. Ape-lujeme proto na všechny zemědělce, kteří mají v paměti svůj slib, daný do rukou předsedy vlády na sjezdu rolnických komisí: každý kg ječmene, který odevzdáte, zlepšuje situaci ve výstavu piva a pomůže splnit dodávky sladu do zahraničí; každý kg ječmene, který zkrmíte, připravuje naše národní hospodářství o značné hodnoty.

*

Vyzýváme zemědělce

Dodejte všechen ječmen!

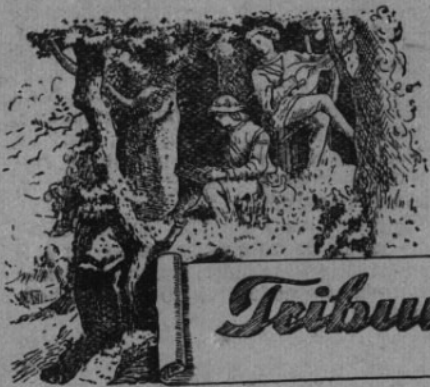
Bez piva se dnes neobejde žádná závodní kuchyně. Najdeme-li při žňových pracích na poli pod panákem džbáněk piva, je naše práce radostnější. Otec posílá aspoň v neděli svého synka, aby mu donesl zlatý mok našich pivovarů.

Ječmen je naše zlato

Povinnosti všech členů akčních výborů, národních výborů, funkcionářů JSCZ a rolnických komisí je uvědomovat své sousedy, poctivé zemědělce, aby nezkrmovali ječmen, nýbrž aby jej co nejdříve odevzdali vykupovačům. Požadovaných 2500 vagonů zajistí dostatek piva při dnešní stupňovitosti, každý nedodaný vagon znamená snížení dávek piva na osobu. Když nebylo vykoupeno dostatečné množství ječmene, bylo by nutno dnešní nízkou stupňovitost ještě snížit. Při jarních pracích zachovejte osevní plochu ječmene. Používejte uznaného osiva, aby příští sklizeň byla lepší a větší. Správným pochopením nepříznivé situace pomozte čs. pivovarům ke splnění plánu, abychom si všichni mohli v létě dopřát neomezené množství osvěžujícího piva.

Pivo je našim národním nápojem

Všechny vrstvy pracujícího lidu potřebují zvláště v letních měsících sklenku občerstvujícího nápoje, který svou vysokou kvalitou a chutí je znám po celém světě. Jeho výstav je však v této době ohrožen. Chybí základní surovina — 2500 vagonů ječmene. Protože je však nutno ječmen před jeho použitím v pivovarech sladovat, musí být požadované množství odevzdáno do konce dubna. Letní měsíce jsou totiž pro provoz sladen naprosto nevhodné. Neodpovědná politika bývalého ministra výživy zavinila dnešní nedostatek ječmene, protože stanovil nízká čísla kontingentů. Zemědělci nevěděli, že potřeba ječmene je tak veliká, že jejich ječmen nepoužívají jen tuzemské pivovary, ale i sladovny, které obchodují s českým sladem s celým světem. Zemědělci rovněž nemohli vědět, že obchod českým sladem znamená přímospenných, zvláště t. zv. tvrdých vahut, za které je možno dostat od zahraničních dodavatelů jiné důležité výrobky.

Tribuna mladých

Soubor posádky

Chýlilo se k večeru. Hloučky našich mladých „umělců“ spěchaly do Městského divadla, kde podruhé vystoupí pásmem „Zpíváme a tančíme — když je třeba, válčíme“. Na tvářích každého byla vidět radost. Vždyť to není jen obyčejné vystoupení, ale toto je pro vojáky! Snad proto se na to naše „umělkyně“ tolik těšily. Vždyť v hledišti bude tolik mladých, krásných mužů, a co hlavně, také s „frčkami a hvězdičkami“. Ale na to vystoupení se netěšily jenom děvčata, těšili se i chlapi. Vždyť i my budeme někdy vojáky, i my budeme nosit stejnokroje. To nás naplňovalo tou radostí, poněvadž máme naše vojáky rádi.

Ale před našim souborem stáí otázka — jak to dopadne, když nemáme našeho mistra? Mistr Libovický totiž onemocněl a musil opustit na nějaký čas své „děti“. Zlá nemoc jej připoutala na lůžko a teď tady je vystoupení. Dnes již můžeme mistru Libovickému říci, že může být hrd na své „děti“ a že se svou prací může být spokojen.

„Toto vystoupení musí dopadnout dobře!“ — a dopadlo. Přes ty všechny strachy a obavy, přes to všechno vystoupení souboru bylo skvělé a uhlánil si tak svou pověst.

S menším spožděním se začalo. Po krátkém proslovu npor. Cilce pásmo bylo v běhu. První čísla byla nějak trochu stísněná, nesmělá, ale brzy naši „umělci“ nabrali odvalu a každé číslo vypadlo jak perla. Každá ukázka byla provázána boufemi potlesku, které si náš soubor získal u vojáků. Nejvíce, samozřejmě, uchvátil „strašák“, který se musel opakovat. Znovu a znovu bouřlivý potlesk burácel divadlem. Tak odměňovali naši vojáci lásku k nim. Po vystoupení panovala všeobecná spokojenost. Spokojenost souboru, že to „nezkopal“, a spokojenost vojáků, poněvadž se jim to líbilo — a tak to je také v pořádku. Bylo to prvně, kdy naše mládež ukázala, že nemá vojáky ráda jenom jako hrdinné muže, ale také jako vojáky-kamarády.

Přejeme našemu souboru hodně štěstí v další práci a jeho vedoucím

Umění vyvolává ozvuky v duších jiných, jest nejpvnějším tmelem mezi lidmi, nejsilnějším pou-tem bratrství, nejživnější prstí pro vzrůst humani-ty a mocným prostředkem pro výchovu duše a charakteru. F. V. Krejčí.

mistru Libovickému brzké uzdravení, a věříme, že ještě mnoho práce spolu vykonají. -ck-

*

Soubor volyňské mládeže uspořádal ve středu dne 24. března zvláštní představení pro posádku. Přesto, že vedoucí, mistr Libovický, onemocněl a nemohl se tak bohužel tohoto představení zúčastnit, Soubor prokázal skvělý výkon a udržel si tak své jméno, které získal za krátkou dobu svého působení.

Vojáci v čele s velitelem posádky p. pplk. Brixim byli plně spokojeni, o čemž svědčí tyto dopisy, které Souboru zaslali:

Vojenská posádka v Žatci projevuje Vám svůj vřelý dík za velmi krásné představení, které jste uspořádali pro příslušníky naší posádky dne 24. března 1948.

Tvoříte velké dílo na poli propagování slovanské myšlenky. Je našim upřímným přáním, abyste po této cestě zdárně pokračovali. Skutečnost, že toto velmi zdařilé představení bylo provedeno volyňskými studenty, kteří jsou sourozenci příslušníků slavné československé armády v SSSR, naplňuje nás velkou radostí. Dokázali jste, že máte stejně kladný poměr k armádě, jako Vaši starší bratři, sestry a otcové. Děkujeme Vám.

Posádkový velitel pplk. Brixim.

A druhý:

Oddělení výchovy a osvěty vojenské posádky Žatec tluočí Vám touto cestou svůj nejsrdečnější dík za krásný večer, který jste připravili pro naše vojáky.

Zdařilá akademie je výrazem Vaší lásky k naší lidově demokratické armádě, potvrdili jste, že budete důstojnými nástupci statečných volyňských Čechů od Sokolova, Kyjeva, Bílé Cerkve a Dukly. Toto poznání je pro nás velmi radostné. Děkujeme Vám. Npor. Cilc.

Děkujeme také my našim vojákům za uznání a pochvalu a slibujeme, že ani v budoucnu na ně nezapomeneme. -ck-

Mistr Libovický onemocněl. Vedoucí našeho Souboru volyňské mládeže, baletní mistr a režisér Viadimír Libovický onemocněl. Zlá nemoc jej na chvíli vytrhla z kulturní práce, kterou zahájil s našimi mladými. Naše mládež cítí velkou bolest mistra Libovického a přeje mu, aby se brzo uzdravil. Byl převezzen do žatecké nemocnice, kde se léčí. Má zánět nervů v pravé noze. Návštěvou u něho jsme zjistili, že jeho stav se lepší díky vzorné péči lékařů. Naše redakce mu přeje, a i celé bratrstvo Volyňanů brzkého uzdravení a navrácení se mezi nás ku plodné kulturní a umělecké práci. My ze Souboru Vám, mistře, slibujeme, že nebudeme zahálet, a až se uzdravíte, pustíme se znovu do práce, abychom dohnali co zameškáme. Na shledanou co nejdříve v další práci.

Různé zprávy

Volyňši jdou vzorem

MUDr. Josef Krynický, volyňský Čech, ordinoval v neděli 4. dubna t. r. v rámci žatecké národní směny bezplatně ve své ordinaci v Leninově třídě v Žatci od 8. hod. do 16. hod.

Vladimír Bem, šofér, volyňský Čech, pracoval v rámci žatecké národní směny a celodenní výtěžek věnoval na dobročinné účely.

Do Bezděkova a okolí. Volyňským krajanům v Bezděkově a okolí oznamujeme, že v sobotu dne 10. dubna o 8. hod. bude sehráno žateckými ochotníky v Bezděkově divadelní představení „Václav Hrobčický z Hrobčic. Čistý výtěžek bude věnován na úpravu návsí a kaple. Bohoslužby pro volyňské krajanů v Bezděkově a okolí budou se konat v neděli dne 11. dubna o 10. hod. dopolední. Zpívati bude žatecký pěvecký sbor.

Hledá se mrtvola E. Klicperové. V minulém čísle VS přinesli jsme zprávu o utonutí tří volyňských žen v Ohři u Žatce. Mrtvoři J. Klicperové a B. Mímrové byly nalezeny. Dosud však nebyla nalezena mrtvola E. Klicperové. Kdo by snad zjistil, že byla nalezena v jiném místě, nechtě podá laskavě zprávu na adresu: Jar. Klicpera, Lišany čp. 53, p. Postořprty. Utonulá měla na sobě modrý letní plášť, žluté nízké boty a černý šátek s červenými květy.

Okresní myslivecký spolek v Žatci uspořádá myslivecké kurzy pro zájemce, kteří chtějí dosáhnouti jednorocního honebního lístku. Myslivecké kurzy budou zahájeny v sobotu dne 24. dubna 1948 ve 3. hod. odpoledne v klubovně OMS v hotelu Zlatý anděl. Zájemci nechtě podají závazné písemné přihlášky u jednatele OMS Karla Kurze, Žatec, 1421. Kursovní činí 150 Kčs.

Anička Šedivá a Josef Toman dovolují si oznámiti, že jejich sňatku bude požehnáno v neděli dne 11. dubna 1948 o 4. hod. odpol. v děkanském chrámu Páně v Aši.

Bylo 6. března 1947, kdy jsme došli z plzeňské neurologické kliniky, kam byla nemocná ze Zátce převezena, do ústavu telegrafickou zprávou, že navždy nás opustila 15letá chovanka, naše milá **Liduška Pospíšilová**.

Někdo z nás netušil, že naše všeobecně oblíbená Liduška reemigrantka z Volyně nás tak náhle opustí. Po krátké zákeřné nemoci podlehla její mladičkému organismus těžkým válečným útrapám, a 6. března 1947 vzal jejímu tatínkovi a nemocné mamince v Karlových Varech nejdražší, jedinou dcerušku. A tak tento den stal se jím dnem nejhlubšího smutku. I na nás dolehl veliký zármutek po této smutné zvěsti.

Liduška byla dívka skromná, zaujala každého svým zjevem a uhlazeným způsobem svého jemného chování i vystupování, získávala si přízeň nejen u svých spolužáků, ale i u svých pánů profesorů a představených.

Nezapomeneme na Tebe, dráhá Liduško, jako Ty jsi nezapomněla na vlast svých předků, kterou jsi tolik milovala.

Správa Domova šk. ml. v Zátci.

Dne 12. III. 1948 v Kejšovicích čp. 5, pp. Krsy u Plané, skončil svůj mladý věk

Josef Šavel

syn Václava a Marie Šalových, nar. 4. V. 1930 v Horodyšti na Volyni.

Drahý Josífku, nikdy na Tebe nezapomeneme!

Budiž Ti země česká lehkou!

Truchlící rodiče, sestra a příbuzní.

Noviny České vzpomínají svých hrdinů, padlých za vlast v boji s německými vetřelci v čs. armádě:

Josef Fidranský - Stan. Novák - Václav Krámský - Václav Šavel - Aleks. Sochora - Jan Pospíšil - Josef Synek - Václav Synek - Antonín Synek - Josef Miler - Ant. Drvota - Slávek Svítek - Václav Lišák - Ant. Lišák - Ant. Synek - Jar. Šmida - Jos. Šavel - Aleks. Kučera.

V Rudé armádě zahynuli:

Josef Kopecký - Václav Kopecký - Václav Patera - Aleks. Patera - Václav Žďárský - Boh. Dražil - Vlad. Šmida.

V polské armádě zahynuli:

Aleks. Anděl - Ant. Kvarda.

Dne 15. března 1948 v pražském krematoriu se konal pohřeb pplk. Svobody, býv. vel. voj. reemigrační skupiny v Košicích a Bělu, za účasti zástupců MNO, Obce legionářské a příbuzenstva. Za Svaz Čechů z Volyně se pohřbu zúčastnil škt. Jar. Kozák, který krátkým proslovem se rozloučil za reemigranty z Volyně se zesnulým pplk. Svobodou.

Dne 24. března 1945 padl v bojích o m. Zory (Polsko) ppor. tank. br. **Václav Tůma**, příslušník 1. čs. sam. tank. br. ve SSSR.

Padl za naši vlast, aby druzí mohli žít. Drahý Vašku! Spinkej klidně v Tvém hrobečku.

Truchlící: matka, otec, bratři.

Volyňská Češka, nyní národní správe cukrárny ve Špindlerově Mlýně poskytne pracovní příležitost za velmi výhodných podmínek (byt, celodenní strava a dobrý plat) 2 volyňským Češkám, z nichž jedna by byla prodávátkou zmrzliny a cukrovinek a druhá by vedla samostatně domácnost

(vařila, nakupovala a pod.). Jedinou podmínkou jest pracovitost a poctivost. S nabídkami a pro bližší informace se obračejte na adresu: Ludmila Rajcinová, Špindlerův Mlýn, cukrárna, okr. Vrchlábí, anebo na SČZV.

Kdo by měl zájem o volné pekařství, kde je zařízení a nový byt v nejlepším pořádku, necht se ihned nebo co nejdříve přihlásit na místní národní výbor v Tvršicích u Zátce.

Pronajme se, event. prodá menší hospodářství s domkem, cca 3 ha, ve vzdálenosti 20 min. od Eoun. Hlaste se na adresu: Antonín Kotous, Louny 1283.

Přijme se starší žena nebo asi 17letá dívka, sirotek, která by pečovala o 3měsíční děčko. Záj. pište na: Vilma Krausová, Zatec — nemocnice.

Přijme se do rodiny osamělá žena, která by buď převzala funkci hospodyně nebo aspoň část domácích prací. Vitána venkovanka.

Na venkově v okrese Praha poskytnu zdarma byt manželům neb malé rodině (1 pokoj a kuchyň). Mají možnost dalšího platu a naturál. výhod za udržování zahrady, drůbeže a pod. Spojení s Prahou velmi rychlé, možnost výdělků v místě. Dům je 10 min. od vsi, u lesa. Zájemci o tato místa hlaste se na adresu: Dr. L. Matysová, Praha VII, U leten. sadů 6.

Reemigrant - povoláním kolář, může být usídlen v obci Zálany, okres Teplice-Šanov. Dílna a 3 ha půdy. Bližší sdělí styč. důst. u OOU v Teplicích-Šanově, kterému musí žadatel předložit přihlášku o půdu.

Budujeme sociální fond

Na svatbě p. Jin. Kučery z Vintířova se si. Antonie Valentovou z Blova bylo vybráno na podnět Jos. Kučery 1025 Kčs na soc. fond. — Všem dárcům srdečné díky a novomanželům hodně štěstí.

P. Mikuláš Sulženko z Mečlova zaslal nám 2948 Kčs na soc. fond. — Vřele děkujeme.

Odbočka SČZV v Horšově Týně zaslala výtěžek z divadla „Odpust nám naše viny“ 1410 Kčs na sociální fond. Vřele děkujeme a další práci na poli kultury přejeme hodně zdaru.

Václav Knop z Přesmyku čp. 1 zaslal na soc. fond 850 Kčs. Vřele děkujeme.

Jaroslav Štěch, Mozelnice, Zábřežská 43, zaslal na soc. fond 1650 Kčs. Srdečné díky.

Na svatbě Elišky Pichrtové s p. Josefem Svatuškou v Babicích bylo vybráno na podnět pp. Pichrta a Žitného 1.700 Kčs ve prospěch volyňských vdov a sirotek. Dárcům srdečně děkujeme a novomanželům přejeme hodně štěstí v novém životě.

Na večírku v Činově dne 16. února 1948 bylo vybráno na podnět hostů na soc. fond 1.400 Kčs. Všem dárcům srdečně děkujeme.

Děkujeme touto cestou p. Václavu Stryjovi z Rožanova za poslání 570 Kčs na soc. fond.

Diplomy na čs. vyznamenání

Při likvidaci voj. skup. Žatec byly nám předány diplomy na čs. vyznamenání. Poněvadž nemůžeme zjistit dnešní adresy vyznamenaných, uveřejňujeme seznam osob, které nechť se hlásí pro diplomy. Přineste si doklady, z nichž by bylo zřejmo, že jste byli vyznamenáni.

Seznam diplomů, které se nacházejí na Svazu Čechů z Volyně:

Čs. válečný kříž

svob.	Šťastný Jan	1. čs. arm. sbor	3389
voj.	Vaněk Josef	1. čs. sam. brig.	5927
voj.	Sochor Vladimír	1. čs. arm. sbor	3423
čet.	Procházka Josef	štáb. dělva sb.	5740
voj.	Pitr Václav	1. pěš. divise	6433
voj.	Novák Alexandr	1. žen. prapor	6857
svob.	Kisela Anton Václav	1. čs. arm. sbor	3391
voj.	Husák Emil	1. čs. sam. brig.	5876
čet.	Hrádek Václav	1. čs. arm. sbor	3276
des.	Horáček Alexandr	1. pěš. divise	6339
voj.	Horáček Alexandr	1. čs. sam. brig.	5873
des.	Holubiček Emil	1. pěš. divise	6338
voj.	Franěk Václav	3. čs. sam. brig.	5868

Čs. medaile za chrabrost

rt.	Šimůnek Josef	3. pěš. divise	5720
des.	Šimůnek Josef	1. čs. arm. sbor	3390
čet.	Sedláček Vladimír	1. čs. arm. sbor	3033
voj.	Petráško Petro	3. pěš. divise	5850
voj.	Pěnička Vladimír	1. čs. arm. sbor	3292
svob.	Nekvapil Václav	3. pěší divise	5785
voj.	Müller Josef	3. čs. sam. brig.	5344
svob.	Jesínek Alexandr	1. čs. arm. sbor	3185
voj.	Hránek Vladimír Josef	1. čs. arm. sbor	3228
voj.	Holomíček Vladimír	3. čs. sam. brig.	5298
čet.	Brabec Valent. Frant.	1. čs. arm. sbor	3365
voj.	Bureš Emil Anton	1. čs. arm. sbor	3257
voj.	Bureš Josef	1. čs. sam. tank. brig.	5265
des.	Dědek Vincenc	1. pěš. divise	5536
des.	Drbohlav Jaroslav	3. čs. sam. brig.	5113

Čs. medaile za zásluhy 1. stupně

svob.	Svoboda Josef	1. pěš. divise	4829
svob.	Rej Vincenc	1. pěší divise	4828
čet.	Hrnčíř Jan	3. pěší divise	4886

Čs. medaile za zásluhy 2. stupně

svob.	Vlk Vladimír	1. čs. sam. tank. brig.	6355
svob.	Malák Boris	1. čs. pěší divise	5272
des.	Masopust Emanuel	přísl. vel. týlu	5656
voj.	Kysela Anton	1. čs. pěší divise	5309
des.	Kříž Vladimír	3. čs. pěší divise	5377
des.	Gramišová Libuše	1. čs. tank. brig.	6350
des.	Pospíšilová Emilie	1. čs. sam. tank. brig.	5478
des.	Čapek Jan	1. čs. spoj. prapor	5532
rt.	Diviš Josef	1. čs. sam. brig.	6347
svob.	Ostapčuk Václav	1. čs. sam. brig.	8607
rt.	Pospíšilová Emilie	1. čs. sam. brig.	8462

Seznam registračních průkazů nacházejících se na Svazu Čechů z Volyně:

Registrační průkazy, prozatímní čs. stát. občanství vydané min. vnitra a prozatímní osvědčení o čs. státním občanství vydané ČÚZ, které nám byly předány při likvidaci voj. skupiny Žatec, jsou k dispozici. Nejsou nám však známy adresy osob, na jejichž jména tyto doklady vzejí. Uveřejňujeme proto seznamy a žádáme, aby se dotyční přihlásili pokud možno urychleně k odběru dokladů.

Datum a místo narození:

789655	Bareš Vladislav	2. 5. 1904	Niva-Hub.
791298	Blažek Vladislav	7. 8. 1898	Niva-Hub.
791403	Bureš Josef	15. 6. 1926	Vrba-Dubno

Datum a místo narození:

219088	Burlačenkova Věra	18. 12. 1918	Olšanka-Žit.
791594	Cilec Alexandr	25. 10. 1905	Hulč-Rovno
791595	Cilec Antonín	14. 3. 1906	Hulč-Rovno
789512	Čapek Antonín	15. 10. 1908	Moldava-Dub.
905497	Červenková Evženie	5. 6. 1913	Rovno
211478	Divišová Emilie	28. 2. 1922	Mirohošť-Dub.
790209	Drbohlav Vladimír	10. 10. 1914	Krupa-Luck
791252	Fettik Michael	14. 5. 1903	Sergejevka
791717	Fryz Josef	21. 3. 1898	Kvasilov
211515	Gelbová Anna	6. 11. 1926	SSSR
789386	Hamáček Václav	2. 2. 1919	Dembrovka
789678	Haken Karel	6. 7. 1904	Novoselky Č.
791519	Hlaváček Vladimír	7. 4. 1922	Dědova Hora
790413	Holeček Jaroslav	7. 11. 1925	Volkov
790433	Holý Václav	5. 11. 1903	Sklíň-Luck
790251	Hrdlička Vladimír	1. 11. 1921	Prelovice
219098	Hrudková Libuše	3. 1. 1923	Volkov
790989	Janoš Jan	4.	Ludharda
789663	Januš Josef	23. 12. 1900	Korablíště
790414	Jasenčuk Alexandr	5. 5. 1927	Vitoníž
790643	Jelínek Josef	29. 9. 1919	Michalovka
791102	Jerzákova Rozalie	4. 5. 1922	Pokosy-Rovno
790672	Jirásek Antonín	7. 2. 1906	Podhajce
789804	Kačaba Antonín	17. 10. 1917	Kněhynky
790686	Kajer Václav	8. 10. 1900	Tajkury
789651	Kendík Václav	20. 11. 1906	Niva-Hub.
790003	Kendík Vladimír	22. 1. 1906	Niva-Hub.
791299	Kendík Emil	30. 3. 1902	Niva-Hub.
905498	Kcholová Helena	19. 11. 1917	Mirohošť
789398	Kubín Miroslav	3. 7. 1923	Dembrovka
156670	Kuchynka Antonín	30. 9. 1916	
212512	Kvarda Alexandr	27. 9. 1910	
790988	Kolomazník Vladimír	7. 3. 1928	Ludharda
211473	Kostková Jiřina	4. 7. 1926	Dubno
155536	Koštál Ondřej	25. 9. 1907	
789400	Kovář Stanislav	16. 5. 1920	Dembrovka
789657	Kovář Vladimír	24. 4. 1924	
789665	Kozák František	23. 1. 1905	Novosilky Č.
790498	Kněžáček Vladislav	29. 3. 1924	Novošulky-H.
790269	Krejčík Pavel	13. 7. 1921	Zdolbunov
791716	Lamač Josef	26. 11. 1909	Lipiny-Luck
791444	Liška Václav	25. 9. 1911	Dolinka
791718	Ludvík Václav	16. 4. 1904	Teremno-Luck
791404	Macek Václav	9. 3. 1922	Hlinsko-Rovno
790993	Mach Josef	20. 1920	Pohořelice
156629	Matějka Miroslav	7. 8. 1928	
789681	Matous Josef	15. 10. 1899	Sklíň-Luck
791261	Mareš Alois	25. 12. 1917	Sergejevka
789673	Martínek Václav	19. 3. 1914	Novosilky-Č.
789652	Maryška Jaroslav	1. 4. 1911	Hájenka
791494	Miller Antonín	10. 5. 1906	Račín-Horoch.
789351	Minařík Josef	26. 4. 1908	Malín-Rovno
789513	Moudrý František	5. 10. 1913	Jedvaniny
789658	Nosek František	9. 2. 1914	Kunčovsk-SSSR
789672	Novák Václav	17. 3. 1914	
156630	Pechoušek Josef	24. 4. 1925	
790293	Pospíšilová Emilie	5. 3. 1916	Mirotn
791070	Pražák Antonín	4. 4. 1922	Zálesí-Rovno
791658	Procházka Jaroslav	10. 1. 1909	Berestová
789666	Rajbek Josef	21. 1. 1921	Novosilky-Č.
789677	Rektor Antonín	6. 9. 1907	Novosilky-Č.
789671	Rektor František	20. 5. 1915	Novosilky
789515	Ropek Josef	4. 12. 1920	Rohožno
789518	Ropek Vladimír	5. 5. 1912	Rohožno
789692	Rudolf Josef	20. 6. 1899	Novosilky
905601	Ríhová Emilie	20. 12. 1921	Mirohošť
789680	Sabaka Josef	10. 7. 1917	Racín
790421	Samec Václav	24. 12. 1909	Dembrovka
790992	Sitař Karel	22. 10. 1911	
791087	Skalský Josef	29. 1. 1908	Špakov
789495	Skovalčínský Petr	29. 6. 1923	Zdolbunov
790408	Styblík Jaroslav	7. 3. 1908	Volkov
790218	Styblíková Zofie	25. 3. 1918	Lysin
791152	Sršna Vladislav	23. 2. 1922	Kopče
790446	Šnajdr Eduard	10. 11. 1921	Boremel
790392	Štech Jaroslav	25. 12. 1913	Bakovce
791060	Švejdar Jaroslav	8. 2. 1914	Mirotn
789682	Švorc Josef	6. 1. 1916	Novosilky

	Datum a místo narození:	Jméno a příjmení:	Bydliště v ČSR v době, kdy žádal o čs. státní občanství:
789605	Svorc Josef	7. 1. 1899 Novosilky	Hořesedly
789607	Svorc Jaroslav	1. 9. 1922 Novosilky	Bezděkov, okr. Zatec
789854	Tamchina Josef	13. 12. 1897 Dorohostaj	Zatec
789451	Trojan Josef	23. 3. 1921 Podvysoká	Vrbka, okr. Zatec
789516	Trnka Vladimír	18. 8. 1927 Dlouhé Pole	Zatec
790333	Tuháček Tadeáš	27. 11. 1911 Luck	Lipenec, okr. Zatec
791096	Tuháček Eduard	2. 2. 1921 Kordelovka	Trískolupy, okr. Zatec
790468	Vacek Alexandr	3. 4. 1916 Dorostaje	Kosobody, okr. Podbořany
791095	Vacek Jiří	5. 3. 1923 Pokosy	Voj. skup. Zatec
789846	Valášek Vilém	28. 8. 1907 Mirostín	Voj. skup. Zatec
789667	Valeš Břetislav	12. 6. 1922 Novosilky	Libočany
211484	Valoušková Marie	13. 2. 1926 Lipiny	Voj. skup. Zatec
789520	Vašina Vladimír	10. 7. 1920 Rohožno	Voj. skup. Zatec
791058	Vaněk Alexandr	23. 3. 1923 Hrušvice	Kosobody, okr. Podbořany
789855	Vegricht Josef	22. 10. 1918 Dembrovka	Vidovle, okr. Zatec
789399	Vegricht Miroslav	23. 2. 1921 Dembrovka	Vidovle, okr. Zatec
789829	Vegricht Teofil	7. 3. 1925 Novokrajev	Zatec, Kantova 1388/40
789675	Vedral František	29. 6. 1916 Novosilky	Sedčice, okr. Zatec
791435	Veselák Vladislav	28. 8. 1913 Metnice	Zatec
790445	Větrovcová Věra	16. 12. 1926 Brišně-Rovno	Zatec
789664	Vrba Václav	25. 1. 1910 Novosilky	Blatno, okr. Podbořany
905496	Vyletělová Anastazie	18. 11. 1889 Zdolbunov	Zábřeh
789346	Zeman Václav	4. 10. 1910 Malín-Český	Sádek, okr. Zatec
790210	Zajíc Alexandr	11. 2. 1926 Krupa-Luck	Zabokliky, okr. Zatec
789522	Záček Alexandr	20. 6. 1923 Sofievka	Zatec, Elišky Kránohorské 43

**Seznam osob, které si dosud nevyzvedly
prozatímní čs. státní občanství vydané
ministerstvem vnitra:**

Jméno a příjmení:	Bydliště v ČSR v době, kdy žádal o čs. státní občanství:
Albrecht Bohdan	Soseň, okr. Podbořany
Andrš Karel	Voj. skup. Zatec
Budka Josef	
Beneš Josef	Blažim, okr. Zatec
Bešta Václav	Hořesedly
Čížek Teodor	Voj. skup. Zatec
Donat Vladimír	Voj. skup. Zatec
Fuks Josef	
Graslik Mikuláš	Tuchořice, okr. Zatec
Hryzbiel Josef	Vysočany, okr. Zatec
Hrdlička Vladimír	Podbořany
Horaček Vladimír	Voj. skup. Zatec
Janáček Jiří	Hořetice, okr. Zatec
Junk Emil	Voj. skup. Zatec
Kravec Leon	Sedčice, okr. Zatec
Kratochvíl František	Voj. skup. Zatec
Knop Václav	Zatec, gen. Svobody
Knop Václav	Květin, okr. Zábřeh
Kechrt Antonín	Skupice, okr. Zatec
Kazda Fedor	Libočany, okr. Zatec
Krejbič Josef	Čejkovice, okr. Zatec
Krejbič Mikuláš	Oráčov, okr. Podbořany
Ledvína Antonín	Velichov, okr. Zatec
Luhan Josef	Hořetice, okr. Zatec
Moravec Josef	Oploty, okr. Podbořany
Moravec Václav	Lišany, okr. Zatec
Matušek Eduard	Hořetice, okr. Zatec
Myšák Cezar	Podbořany

Vladimír Hendl, Vikošov 18, pošta Bezděrov, okr. Královice, hledá Antonína Hendla z Bryšče u Lucka.

Jan Zemek, Vítání čp. 16, p. Hostouň na Šumavě, hledá Antonína Novotného z obce Holovenky, rayonu Trojanovského, okr. Žitoměru. Necht jmenovaný přihlásí se na adresu shora uvedenou. (3041/C-1948)

Hledáme tetičku Josefku Chlupatou z Olšanky u Berdičeva. Prý jest někde u Zatece. Prosíme známé o adresu! — Josef Jakeš a manželka Lenka, rozená Smutná, Blahutovice, pošta Polom u Hranic.

Věra Nosková, Rybníčná 72, pp. Bochochov, okr. Teplá, hledá Ant. Kratochvíla, Josefa Černožského, Ant. Holštejna a Vlad. Rampasa z České Moldavy na Volyni.

Ondřej Krejbič, Rybníčná 93, pp. Bochochov, hledá Marii Tyčkovou z Novokrajeva na Volyni.

Věra Lhotská, Kravaře v Čechách čis. 33, okr. Litoměřice, hledá Věru Morovou.

Vlad. Nedbálek, Udlice 45, okr. Chomutov, z Dlouhého Pole u Dubna na Volyni, hledá podle připojených obrázků své syny: Josefa, nar. 1920, a Ja-

**Seznam osob, které dosud nevyzvedly
prozatímní osvědčení o čs. státní příslušnosti
vydané Československým ústavem zahraničním
v Praze:**

Olga Divišová	nar. 8. 9. 1924 v Ivančicích
Jiří Václav Dědek	nar. 27. 4. 1927 v Újezdci bydliště v ČSR: Činov čp. 16
Marie Hybrantová	nar. 11. 9. 1908 v Zálesí bydliště v ČSR: Drahuš, okr. Podb.
Ján Janoušek	nar. 26. 11. 1905 v Podcurkově bydliště v ČSR: Drahuš, okr. Podb.
Emil Junek	nar. 10. 6. 1929 v Novokrajevě
Josef Kozák	nar. 23. 8. 1929 v Lipinech bydliště v ČSR: Zatec Leninova 107
Josef Kuchař	nar. 20. 8. 1922 v Dermani
Vladislav Kalach	nar. 4. 12. 1919 v Žitomíru
Vladimír Malák	nar. 7. 8. 1929 v Omelaniku
Rostislav Novotný	nar. 26. 11. 1927 v Novostavcích
Josef Studený	nar. 1. 1. 1927 v Moldavě bydliště v ČSR: Činov 3, okres Zatec
Emil Toušek	nar. 24. 4. v Zdolbunově bydliště v ČSR: Krty čp. 13, o. Podb.
Teofil Veselovský	nar. 25. 12. 1897 v Zelově bydl. v ČSR: V. Losyny 245, o. Šump.

roslava, nar. 1922, oba v Dlouhém Poli u Dubna. Dne 7. VII. 1941 je odvezli Němci neznámo kam.

Bohumil Janouš, Tatenice 70, okr. Zábřeh, hledá svého bratra Františka Janouše, který odjel z Volyně roku 1912. Poslední zpráva z Outlok, Cosk, Canada.

Frant. Šírek, Praha II, Sokolská 36, prosí o nějaké zprávy o rodině Šírků, která odešla z Leskova u Turnova na Volyn, kde se usídlila v okolí Lucka. Jeden z Šírků byl v Lucku, kde měl slévárnu kovů.

Svaz Čechů z Volyně žádá, aby níže uvedené osoby, u kterých je mimo jména a příjmení vždy uveden rok a místo narození, oznámily místo pobytu. V odpovědi uveďte i evid. číslo, které stojí před vaším jménem. Věc spěchá!

2387 Vladimír Hlaváček 1916 Čudnov
2001 Josef Verner 1898 Moldava
2008 Vladimír Čapek 1906 Straklov
2011 Alexandr Poležal 1929 Silech
2018 Antonín Hrdlička 1916 Boratín
2028 Vlasta Vyletělová 1926 posl. bydl. na Volyni Mirohošť
2029 Josef Pajer 1922 posl. bydl. na Volyni Bocanovka
2042 Jindřich Kučera 1923 Kupičov
2083 Teodosius Bešta 1920 Rovno
2073 Vladimír Barta 1923 Podhajce
2056 Andrej Pospíšil 1886 Kyjev
2118 Antonín Kočka 1906 Pokosy
2147 Jaroslav Němec 1906 Zálesí
1830 Josef Novák 1895 Dorohostaje
1887 Alexandr Vedral 1920 Ostrov
1922 Josef Zigl 1909 Mirohošť
1941 Josef Mandík 1921 Smolárna
1946 Václav Tomášek 1905 posl. bydl. Dorohostaj na Volyni
1947 Václav Hajný 1910 posl. bydl. Dorohostaj na Volyni
1948 Josef Holatko 1906 Dorohostaj
1981 Vladimír Holeček 1914 Kvasilov
259 Miloslav Kubín 1923 Dembrovka
264 Josef Vegricht 1918 Dembrovka
254 Stanislav Kovář 1921 Dembrovka
476 Karel Hruška 1922 Kosarovka
263 Vladimír Jahoda 1903 Huleč
480 Jakub Hruška 1904 Kosarovka
898 Rostislav Anděl 1919 Moldava
977 Josef Blažek 1921 Hubin Český
256 Milosl. Vegricht 1921 Dembrovka
1526 Jiří Ráže 1927 Rovno
1315 Vladislav Beneš 1907 Smordva
986 Emil Kendík 1902 Niva Hubinská
1037 Rostislav Horník 1927 Noviny Č.
465 Jaroslav Razák 1925 Selisko
966 Michal Švec 1912 Lubeča Král.
1044 Františka Tichá 1917 Josefín-Ki-
verec
462 Josef Pčelovsky 1922 Černý Les
1789 Smidt Antonín 1914 Zdobunov
998 Alois Mereš 1017 Sergejovka
1602 Karel Pruša 1904 Mirohošť
1343 Rostislav Zahradníček 1921 No-
vostavce
2442 Stanislav Cajhán 1914 Lipiny
2451 Vladislav Pestkovský 1930 Bo-
leslavice
2463 Antonín Toman 1922 Ozerany
2464 Bohumil Kutnár 1910 Teremno
2465 Josef Toman 1920 Ozerany
2466 Emil Valenta 1922 posl. bydl. na
Volyni Hlinsk
2467 Josef Valenta 1921 posl. bydl. na
Volyni Hlinsk
2468 Václav Průšek 1920 Hlinsk
2469 Alexandr Drahoun 1912 Ozerany
1018 Josef Kocek 1923 Palče, o. Olyka
1019 Vladimír Novák 1916 Krupa
1020 Jan Zahradníček 1909 Ozerany
1021 Jaroslav Kocek 1927 Palče
1022 Josef Moravec 1922 Palče
1023 Antonín Loukota 1926 Kopče

1024 Vladimír Miler 1906 Kopče
1025 Bohuslav Komárek 1926 Kopče
1026 Sergej Miler 1908 Kopče
1197 Antonín Svejda 1906 Brody
1011 Vladimír Juna 1924 Palče
1012 Rostislav Vondruška 1924 Kopče
1013 Václav Kocek 1926 Kopče
1014 Josef Kracík 1920 Krupa
1015 Václav Kocek 1924 Palče
1016 Josef Kolenský 1914 Ozerany
1017 Josef Vondruška 1920 Kopče
1027 Václav Pacak 1919 Kopče
1028 Václav Vaníček 1908 Niceck
Jaroslav Černý 1908 Moštěnice
Stanislav Lisecký 1925 Dubno,
obchodník v okrese bilinském
Vladimír Braun 1918 Volkovyje
Svobodová-Veselovská Jana 1919,
Rovno
Václav Šorma, dř. bydlýště: Li-
Libanovka na Volyni
Vladimír Bohatý 1926 Libanovka
Vladimír Posledník 1914 Dlouhé
Pole
Eduard Tuhaček 1921 Kordelov-
ka
Jaroslav Hajný 1914 Libanovka
Josef Malý 1920 Zdobunov
Vincenc Hajný 1909 Moštěnice
Vladimír Iranek 1927 Zálesí
Anna Maříková 1926 Libanovka
839 Josef Škaloud 1916 Straklov
840 Mikuláš Hlavatý 1920 Mirohošť
869 Alexandr Pohorský 1912 Čecho-
hrad
1002 František Kozák 1901 Nové Te-
remno
1004 Antonín Bečvař 1910 Huleč
1009 Václav Zarybnický 1910 Sklň
Česká
1010 Miloslav Jiranek 1928 Straklov
1029 Nina Milerová 1924 Kopče
1030 Vladimír Miler 1919 Kopče
1031 Václav Kovalčuk 1916 Kopče
1032 Evžen Miller 1920 Kopče
1033 Miroslav Pižl 1924 Sergejovka
1034 František Jelínek 1919 Sergejovka
1035 Michal Fetyk 1903 Sergejovka
1540 Josef Bača 1918 Kurdybaň
1541 Miroslav Vohralík 1921 Kurdybaň
1542 Jaromír Vlk 1902 Vanovice
1543 Josef Křesina 1925 Kurdybaň
1544 Filip Jačik 1925 Chomout
1545 Antonín Hetflajš 1922 Kurdybaň
1565 Alois Ludvík 1908 Teremno
1566 Antonín Dostal 1917 bytem Luck
1567 Jaroslav Čepek 1907 Lipiny
1568 Čeněk Levický 1903 Lipiny
1569 Antonín Kechrt 1898 Lipiny
1570 Antonín Ajksun 1909 Lipiny
1572 Jaroslav 1919 Lipiny
1574 Václav Čapek 1922 Moldava
117 Jan Štastný 1912 Kostopol
202 Jaroslav Vegrycht 1898 Moště-
nice
702 Josef Tlustý 1921 Vilhemovka
1830 Josef Novák 1895 Dorohostaje
1887 Alexandr Vedral 1920 Ostrov
1922 Josef Zigl 1909 Mirohošť
1941 Josef Mandík 1921 Smolovna
1946 Václav Tomášek 1905 posl. bydl.
na Volyni Dorohostaje

1947 Václav Hajný 1910 posl. bydl. na
Volyni Dorohostaje
1948 Josef Holatko 1906 Dorohostaje
1981 Vladimír Holeček 1914 Kvasilov
Adam Němec 1898 posl. bydl. na
Volyni Zálesí
Viktor Fiala 1906 Kochanka
Antonín Kunašek 1921 Libanovka
Václav Dvořák 1923 Špakov
Petr Nazarčuk 1910 Počajov
Josef Dvořák 1913 Špakov
Marie Pajerová 1921 Libanovka
Bohumil Bohatý 1924 Libanovka
Emil Kříž 1927 Zálesí
Václav Stárek 1921 Peredily
Josef Řehák 1906 Libanovka
Vladimír Pajer 1924 Libanovka
Jiří Vacek 1923 posl. bydl. na
Volyni Klopoty
Alexandr Hora 1906 Libanovka
Josef Prymek 1910 Malý Ostrožec
Vladimír Sedláček 1911 Ozerany
Václav Jona 1903 Libanovka
Václav Dědek 1921 Malinovka
Josef Pavelka posledně bytem
Benkov.

*

Žofie Maševská, Horní Madová 22, okres Jablonec n. N., pošta Lučany, hledá **Anastazii Kutovou** ze Špakova, **Toničku Červinkovou** z Klincha, **Antonína Krále** z Mirohoště a **Jenika Hovorku** z Urven.

Emilie Augustová, Žatec, náměstí dr. E. Beneše 155, hledá svou dceru **Annu Vitkovskou**, která byla zavlčena do Německa. Jako zajatec se zdržovala ve francouzské zóně a je nyní neznámá. Prosim o zprávy.

Alex. Technik, Rossbach u Aše č. 213, hledá **Annu Čechovou** z Moldavy u Dubna na Volyni, **Josefa Rabysa** z Vorkovič u Dubna, který procházel střediskem v Dol. Ježetíně u Mostu, a **Václava Velnera** z Moldavy u Dubna.

Václav Kouble, rolník v Muckově, osada Žarov čp. 2, pátrá po nynějším pobytu svého bratra **Vladimíra**, který odejel z SSSR jako reemigrant do ČSR. Kdo by o jmenovaném něco věděl, necht' to urychleně oznámí.

Bohumil Janouš, Tatenice 70, okr. Zábřeh na Moravě, hledá **Josefa Matušku** a sestru **Boženu Janouškovou** z Kraseni.

Kendík Vladimír, Hrušovany č. 1, pp. Polepy u Litoměřic, hledá **Vladimíra Dvořáka** z Malované na Volyni, který s ním sloužil v autorotě jako šofér.

Václav Nožička, Trutnov, Horká 44, hledá bratra své matky **Františka Vika** z Chazimu u Žitoměru. Poslední zprávu o sobě podal hned po ukončení posl. války.

Libuše Landová z Kněhynek, t. č. Hříbojedy čp. 8, pp. Dubenec u Dvora Králové n. L., hledá **Věru Čapkovou**, posledně bytem ve Straklově na Volyni.

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz Čechů z Volyně nákladem vlastním. Odpovědný zástupce listu redaktor Jaroslav Chudoba. Red. a admin.: Žatec, nám. dr. E. Beneše 155, tel. 550. Tiskne „Svoboda“, fil. v Žatci, telefon čís. 374. — Používání novinových známek povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů v Praze, čj. IA-Gre-2372-OB. Dohledací poštovní úřad Žatec. Předplatné na rok 1948 je 150 Kčs. Konto poštovní spořitelny č. 14939 — Okresní záložna hospodářská Žatec.